

Debatten van de provincieraadszitting

28 november 2007

OPENBARE ZITTING

Derde gedeputeerde Peter Hertog**De heer voorzitter**

Dames en Heren Collega's,
We hadden aan mevrouw Lafkioui beloofd dat de gedeputeerde vandaag zou antwoorden op haar tussenkomst in verband met Puyenbroeck.

De heer gedeputeerde Hertog

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Het was gisteren een vlag van vriendelijkheid of zinsverbijstering die mij deed besluiten om nu het antwoord te geven. Ik had het misschien beter niet gedaan, want u weet hoe dat gaat: met ouder worden verdwijnt vooral het kortetermijngeheugen en ik ben al enkele van de zaken die ik wilde zeggen vergeten, vrees ik.
Maar mevrouw Lafkioui kan daar eventueel nog opmerkingen op geven.

Ik herinner mij wel dat ze aankondigde niet te zullen klagen en zagen. Maar als herhaling een vorm van klagen en zagen is, zat er toch een klein tintje aan, want een aantal van de uitspraken die ze gisteren deed heeft ze ook in de raadszitting van maart gedaan. Het is haar goed recht, natuurlijk. Herhaling is een belangrijke regel in de communicatie.

Ik stel voor dat ze de zaken die ze heeft herhaald terug oplijst om te zien of daar langzaam verandering in komt. Maar op de zes maanden die tussen de twee tussenkomsten liggen, zal daar op een aantal punten nog geen aanpassing aan gebeurd zijn.

Ze vermeldde ook dat we het bezoekersaantal met 10% zouden opdrijven.
Ik heb dat nergens teruggevonden in de teksten. Ik dacht dat in de teksten stond dat we het bezoekersaantal zouden handhaven en we daarom een programma zouden uitwerken om het aantal bezoekers in Puyenbroeck op hetzelfde niveau te houden. Dus voor alle duidelijkheid: een programma zoals in 2007, wat al een programma was dat een stuk minder was dan de voorgaande jaren.

Het is niet de bedoeling om terug in overdrive te gaan en grote spektakels op Puyenbroeck te organiseren, maar wel om het bezoekersaantal te handhaven in vergelijking met dit jaar.

Wat betreft de investeringen in de camping volg ik haar ten dele.
Die investering, vooral dan voor het sanitair en de opwaardering van de camping, is nog niet opgenomen in de lijst van de buitengewone investeringen. Dat komt omdat er nog geen duidelijkheid is over de eventuele subsidie van Toerisme Vlaanderen die daaraan vast hangt. Eens dat die belofte er is, zal die investering zeker opgenomen worden in het komende jaar.

Wat betreft het diereneducatief centrum.
De naam – en ik heb dat ook in de 3de commissie gezegd – leidt inderdaad nogal een hardnekkig leven. Nogmaals, voor alle duidelijkheid: het is niet de bedoeling om het oorspronkelijke diereneducatief centrum nieuw leven in te blazen. Het gebouw is bedoeld voor het levend erfgoedpark en om de logistieke dienst van het domein in te huisvesten. Niet voor het grote project diereneducatief centrum, zoals dat vroeger was opgestart.

Wat betreft de golf, die onder sport zou thuishoren.
Men heeft mij verteld dat golf een sport is. Zelf twijfel ik daar nog altijd aan. Ik noem dat 'wandelen in het groen'. Maar goed, als het een sport is, zal dat zo zijn.
Het is dus ondergebracht bij sport.

DEBATTEN

Of dat het beheer van het domein ten goede komt, weet ik niet. Of dat nu een autonoom provinciebedrijf is of een collega van sport, waar ik uitstekend mee samenwerk, ik denk niet dat daar het grote verschil in zit. U mag ook niet vergeten dat het opstarten van een autonoom provinciebedrijf toch wat extra regels en organen in het leven roept. Dus of dat altijd zoveel beter is, weet ik niet. Maar zoals aangekondigd in maart gaan wij op een objectieve manier kijken of dat nuttig en haalbaar is.

En dan de bereikbaarheid van de domeinen.

Ik weet niet meer voor de 100% wat mevrouw daar allemaal over gezegd heeft. Ik heb gewoon het woordje 'bereikbaarheid' opgeschreven.

Maar goed, onze domeinen zijn wel goed bereikbaar, maar de routes er naartoe staan niet altijd duidelijk aangegeven. Het valt ook niet altijd op als men passeert.

Daar gaan wij het komende jaar meer aandacht aan besteden.

Specifiek voor Puyenbroeck blijft er natuurlijk het verhaal van de bereikbaarheid met de bussen van De Lijn, maar ook daar zou er vooruitgang geboekt worden vanaf 2008.

Ik hoop hiermee enigszins geantwoord te hebben op haar vragen.

Dank u.

Mevrouw Lafkioui

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik apprecieer het wel van de gedeputeerde dat hij vandaag persoonlijk een antwoord wilde geven, maar toch één zaak ter correctie.

Het cijfer van het percentage over het bezoekersaantal heb ik niet verzonnen. Dat staat op pagina 74 van de doelstellingennota van de algemene beleidsnota.

Maar ik vergeef het hem, het is geen probleem.

De heer gedeputeerde Hertog

Die doelstellingennota's leiden zowat hun eigen leven en die heb ik wat dat betreft ook niet meer onderzocht. Dat klopt.

Mevrouw Lafkioui

Ik zeg het nogmaals: ik neem het hem niet kwalijk. De gedeputeerde heeft in zijn repliek op een paar vragen duidelijk geantwoord en ik zal dat dan ook opvolgen in de toekomst.

Dank u.

De heer De Knijf

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zou eerst en vooral de visie van mevrouw Lafkioui willen ondersteunen, want in Puyenbroeck is er geen duidelijke projectvisie. Er worden projecten voorgesteld, maar die projecten worden even gemakkelijk nadien terug afgeblazen. Mevrouw Lafkioui gaf het voorbeeld van de strandzone aan de fameuze vijver die men ooit heeft voorgesteld. Op dit moment wordt daar niets meer over gezegd.

Ik heb mij ook laten vertellen dat men van plan was om het terrein van de stacaravans uit te breiden of te verplaatsen, of in ieder geval iets met die terreinen aan te vangen. Op dit moment horen wij daar gewoonweg niets meer over.

De camping zou men upgraden, maar daar heb ik ook nog niet veel van gemerkt, zeker niet wat betreft de campingwinkel.

Maar daar zal ik het wel in een volgende tussenkomst over hebben.

Ik vraag mij af waarom en waarvoor die fameuze sanitaire paviljoenen daar in the middle of nowhere staan. Er is ook een nieuw toiletblok dat daar ergens wat verloren staat en – en ik weet het uit eigen ervaring – dat meer gesloten is dan open.

Ik begrijp het wel, want er gebeuren daar zaken waarvoor die toestellen of installatie niet bedoeld zijn. Maar goed, als men die zaken daar toch heeft staan, zou het nuttig zijn dat ze op zijn minst open zijn. En ik spreek niet alleen over het laagseizoen, maar ook over het hoogseizoen.

Er zijn daar een hoop plannen, maar vooraleer die zaken kunnen uitgewerkt worden, gaat er blijkbaar nog veel water naar de zee moeten lopen.

Dus er is inderdaad volgens ons ook een gebrek aan visie op dit punt.

Dank u.

WEGEN EN MOBILITEIT

BUDGET P. 106: G.U. 421 00/613 00: INFRASTRUCTUURWERKEN AAN WEGEN – ALGEMENE WERKINGSKOSTEN: ONDERHOUD PROVINCIEWEGEN (CF. N403 SINT-NIKLAAS-HULST): HOE VAAK WORDEN DE PROVINCIEWEGEN SCHOONGEVEEGD? WELKE MAATREGELEN WORDEN ER GENOMEN OM DIT VEGEN ZO EFFICIËNT MOGELIJK UIT TE VOEREN?

De heer Waterschoot

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In de gemeenteraad van 8 november jongstleden heb ik de toestand aangeklaagd van de provinciale baan N403 Sint-Niklaas–Hulst, meer bepaald over hoe die baan er soms bij ligt, vooral het vak Zandstraat, waar langs één zijde van de baan een parkeerstrook ligt.

Ik vroeg aan het gemeentebestuur deze strook eens grondig met de veegmachine te kuisen want er ligt op sommige plaatsen reeds zoveel zand in de goot dat er al begroeiing ontstaat. Maar om te kunnen vegen moet er een parkeerverbod komen voor die gelegenheid zodat de veegmachine tot in de goot kan kuisen en niet tussen de geparkeerde auto's moet slalommen.

Ik kreeg als antwoord dat ik mijn vraag moet stellen aan het provinciebestuur want zij moet instaan voor de provinciale baan, haar onderhouden en proper houden.

Daarom mijn vraag: veegt de provincie sporadisch, op aanvraag of willekeurig de provinciale baan N403 en andere provinciale wegen?

Dank u.

BELEIDSNOTA P. 21: 2.8 WEGEN EN MOBILITEIT: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Fiers

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In aansluiting bij mijn algemene beleidstussenkomst nog eventjes specifiek over mobiliteit.

Ik vertelde toen al dat Vlaanderen de logistieke draaischijf van Europa moet worden, althans volgens de doelstellingen van de Vlaamse regering.

Oost-Vlaanderen neemt hier een centrale plaats in. Grote verkeersassen en belangrijke waterwegen doorsnijden de provincie en moeten deze toekomstige en huidige last mee helpen dragen.

We kijken aan tegen een situatie van grote overlast, wellicht een verkeersinfarct. We zien het gebeuren terwijl we erop staan te kijken.

De initiatieven die de meerderheid wenst te nemen inzake mobiliteit zijn volgens ons dan ook ruim ontoereikend. In de gegeven omstandigheden lijkt dit op het blussen van een verwoestende bosbrand met een waterpistool.

Het overschakelen naar andere verkeersmodi, de aandacht voor de zwakke weggebruikers en het sensibiliseren van betrokkenen zoals bedrijven, scholen, lokale overheden zijn zeer lovenswaardig, maar slechts druppels op een gloeiende plaat.

Een bestuur dat pretendeert andere mobiliteit in het vaandel te voeren, moet die visie ook uitdragen buiten de beslotenheid van de eigen bevoegdheid, van het eigen beleidsdomein.

DEBATTEN

Ik twijfel niet aan de goede intenties van de bevoegde gedeputeerde, maar kan hij zijn collega's daar ook van overtuigen?

Jammer dat ze hier nu niet zijn, maar ik verwijs voornamelijk naar gedeputeerde De Buck, die in zijn antwoord op mijn tussenkomst over ruimtelijke ordening en mobiliteit en economie zich er toen van afmaakte door te zeggen 'we verschuiven een beetje naar andere modi', wat ik zeer onbevredigend vond, en naar gedeputeerde Vercamer, die in zijn algemene repliek zei dat wat ik vraag gewoon onmogelijk is. Ik vond dat een beetje een zwaktebod.

Ik ben zeer nieuwsgierig hoe de bevoegde gedeputeerde voor Mobiliteit daar een andere draai aan wil geven.

Dank u.

BELEIDSNOTA P. 21: 2.8 WEGEN EN MOBILITEIT: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Beke

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
De provincie profileert zich steeds meer op het vlak van de mobiliteit, waarbij vooral het fietsen een belangrijke rol inneemt. Maar mobiliteit is meer dan dat. Er is naast het wegverkeer ook het spoorverkeer, het luchtverkeer en de waterwegen.

Het waterwegverkeer is in toenemende mate een belangrijke mobiliteitsactor. Dat wordt nog te weinig ingezien. Maar weet dat:

- per kilometer infrastructuur via de waterwegen 3 500 000 ton wordt vervoerd, tegenover 2 500 000 ton over het spoor en 1 500 000 ton over de weg;
- een schip van 1 200 ton in één keer evenveel lading aan kan als 40 treinwagons of 50 vrachtwagens;
- in minder dan 24 uur een binnenschip 5 000 ton van Antwerpen naar Luik kan vervoeren.

Transport over waterwegen is sneller, minder milieuvriendelijk, zorgt voor minder congestie op onze wegen en waterwegen vereisen ook minder onderhoud.

Ook uit een haalbaarheidsstudie inzake het transport met een containerkraanschip – een nieuw project waarbij een schip uitgerust wordt met een kraan waardoor op meerdere plaatsen, als er een kade is, containers op- en afgeladen kunnen worden. Dus men hoeft daarvoor geen havens te hebben – in opdracht van de nv Waterwegen en Zeekanaal blijkt dit alles.

Het verder promoten hiervan is uiteraard een opdracht voor de Vlaamse overheid, in casu de nv Waterwegen en Zeekanaal. Maar ook anderen zoals de vzw Promotie Binnenvaart Vlaanderen vervullen hier een opdracht.

Positief in dit kader is de aanleg van bedrijvensites aan de waterwegen. Woestijnegoed in Aalter is hiervan een goede illustratie.

Ook de provincie kan hierbij een belangrijke rol spelen.

Er is vooreerst de mogelijkheid via ons ruimtelijk structuurplan waarbij we rekening kunnen houden met de verdere ontwikkeling van industriegebieden gelegen aan waterwegen. Wij kunnen vooral de binnenvaart helpen bevorderen via het sensibiliseren van gemeentebesturen, de bedrijfswereld en de publieke opinie.

Als provincie kunnen wij aan een interessant combinatiebeleid werken. Dat wil zeggen: waterwegen als vervoersweg, als economische slagader, maar ook als landschapselement met toeristische en recreatieve mogelijkheden.

Dit lijkt mij voor de provincie in elk geval een uitdagend en toekomstgericht innoverend mobiliteitsbeleid. Ik wil het gewoon meegeven en vragen dat men daar in de toekomst de nodige aandacht zou willen aan besteden.

Dat brengt mij, Mijnheer de Voorzitter, bij de Staten-Generaal, het initiatief van gouverneur Denys.

Graag verneem ik hoever het staat met de verdere implementatie ervan?

Het is toch godgeklaagd – en we merken dat dagelijks, ook in de persberichten – dat Oost-Vlaanderen te weinig gehoord wordt in Brussel, zeker als we dat vergelijken met provincies als Antwerpen en zelfs Limburg.

Over de politieke oorzaak ervan ga ik het nu niet hebben, maar wellicht is het, en zonet de belangrijkste reden, een gebrek aan dat fameuze Oost-Vlaamse gevoel, aan het samen opkomen voor wat ons toekomt.

Of moeten we het eerder zoeken in een soort verkavelingmentaliteit?

Maar ik denk dat het belangrijk is om hier te horen hoever het staat met die missing links en of daar nu verder gevolgd wordt aan gegeven, want het is toch belangrijk voor de mobiliteit in onze provincie.

En dat brengt mij dan bij één van de belangrijkste actoren in de mobiliteit, ook in onze provincie, met name De Lijn.

Er zijn zeker belangrijke ontwikkelingen te zien. Er is de basismobiliteit, gecombineerd vervoer, nieuwe lijnen, comfortabelere bussen en trams, comfortabelere reisaccommodaties, reizigersaccommodaties, en andere.

Maar blijkbaar is er toch nog een lange weg af te leggen en is er de vaststelling dat De Lijn, als verzelfstandigde overheidsdienst, toch te weinig transparant is en eigenlijk vaak kenmerken vertoont van een soort staat in de staat.

In welke mate hebben de lokale beleidsniveaus, en vooral het bovenlokale beleidsniveau, de provincie dus, een stem in de besluitvorming?

Ik vrees en ik weet dat het niet veel is. Maar goed, ik kan maar een pleidooi houden om dat te versterken.

Nu De Lijn georganiseerd is op provinciaal niveau, zou het maar logisch zijn dat de provincies een belangrijke stem krijgen in de besluitvorming van De Lijn gelet op onze ruimtelijke structuurbevoegdheid – dat is toch belangrijk, ook naar de mobiliteit – maar vooral ook naar de rol die wij kunnen spelen in het geheel van het mobiliteitsgegeven.

Ik weet dat wij op het vlak van mobiliteit niet zoveel toebedeeld hebben gekregen. Het is een Vlaamse aangelegenheid. Dit vloeit voort uit het kerntakendebat. Maar er is toch ruimte geboden aan de provincies om daar een rol te spelen.

Ik verwijs hiervoor ter illustratie naar het Pegasusplan voor Gent en Oost-Vlaanderen, dat voorziet in de aanleg van 80 kilometer tramlijnen in de Gentse regio, dus 45 kilometer meer dan vandaag.

Positief aan het project is dat het de stad Gent verbindt met de ruime omgeving. Misschien moeten we dan teruggaan naar de vroegere tijd en dat brengt ons ruim 40 jaar terug, begin de jaren '60, waarin dat eigenlijk al aanwezig was via de Buurtspoorwegen en waarbij de stad ook al verbonden was met het verre hinterland.

Dit is een verbetering, vooral naar de mobiliteit en vooral ook omdat het een element is dat files kan wegnemen.

Het project – en er zit nog meer aan dan alleen die tramlijnen – zou volgens de plannen van De Lijn moeten gerealiseerd zijn tegen 2025.

Er is dus toch nog een eind te gaan. Dit in tegenstelling tot de andere plannen, met name het Spartacusplan voor Limburg, welke de volledige realisatie voorziet tegen 2015.

Dat dit Pegasusplan een belangrijk project is, wordt bewezen door de reizigerscijfers. Het beantwoordt aan een reële behoefte. Vandaag reeds telt De Lijn in Gent 60 000 000 reizigers per jaar. Dat is dus niet weinig. De meest succesvolle openbare vervoerslijn van heel het land ligt ook in Gent op lijn 1 met meer dan 12 000 000 reizigers per jaar, of 30 000 per dag.

Dit zijn allemaal elementen om te zeggen hoe belangrijk het openbaar vervoer is en ook dit plan en zeker de verdere realisatie ervan.

Niettegenstaande deze feiten wordt voor het Pegasusplan Antwerpen – dat dan nog eens opgesplitst wordt naar Antwerpen en omgeving, met onder andere de ingebruikname van de premetro, de verbinding Park&Ride Wommelgem – 81 000 000 EUR voorzien.

Voor het Spartacusplan in Limburg, dat ik daarnet heb vermeld, met als eerste project een as – en we kunnen daar vragen bij hebben, maar we laten het aan de Limburgers over om daar een antwoord op te geven – van Hasselt naar Maastricht trekt men 55 000 000 EUR uit.

DEBATTEN

Voor het Pegasusplan Gent, dat eigenlijk in een eerste stap de concretisering is van een stukje uitbreiding van De Lijn richting Zwijnaarde, wordt slechts 11 600 000 EUR voorzien. Voor de rest is het tasten in het onbekende en afvragen wanneer de rest zal gebeuren.

Dus redenen genoeg om hier ook het belang van dit Pegasusplan te benadrukken, er aandacht aan te besteden en ons daar ook om te bekommeren omdat het een belangrijke weerslag heeft op de mobiliteit en ook op de andere elementen van het mobiliteitsgegeven.

Ik vrees dat we hier, wat het Pegasusplan betreft, met De Lijn de weg van het 'trage verkeer' bewandelen. Ik denk dat wij het recht hebben, als bovenlokaal bestuur, begaan met het geheel van de goede mobiliteit in deze provincie en in de verschillende regio's, hierover de stand van zaken te vernemen van De Lijn, klaar en duidelijk:

- wat is de situatie?
- hoeveel gaat men investeren?
- hoe zijn de plannen?
- worden ze bijgesteld of niet?

Ik denk dat wij die informatie terecht mogen opvragen om daar een beter zicht op te krijgen, zeker wat timing en uitvoering betreft.

Ik weet dat wij wat dat betreft niet veel in de pap hebben te brokken, maar misschien moeten we onze stem wat luider laten horen en daar aanspraak op maken en zeggen dat wij ook vanuit de provincies meer inspraak willen in de realisering van dit Pegasusplan en van het openbaar vervoer en van het beleid van De Lijn.

Dank u.

BELEIDSNOTA P. 21: 2.8 WEGEN EN MOBILITEIT – SENSIBILISEREN VAN DOELGROEPEN: MOTORVRIENDELIJKE INFRASTRUCTUUR

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De aanleiding van mijn tussenkomst is de mobiliteitsbrief van de Vlaamse overheid, die eind vorig jaar verscheen en waaruit bleek dat op dat moment zo een 50 Belgische steden en gemeenten het charter voor een motorvriendelijke infrastructuur hadden ondertekend.

In dat charter vraagt de motorrijdersbeweging Motorcycle Action Group, afgekort MAG, aandacht van de lokale besturen voor de 'motorvriendelijkheid' van het wegdek, de wegdekmarkeringen, de vangrails, enz.

Het gaat in feite over de problematiek van de parkeerplaatsen voor motoren, de wegmarkeringen, de stroefheid van het wegdek, obstakels op of naast de rijbaan, zichtbeperkende elementen, materiaalkeuze voor de bestrating, rijbaankussens, verkeersremmers, schampblokken, piramideblokken, biggenruggen en het onderhoud van de wegen.

Specifiek aanleiding was de wildgroei aan snelheidsremmers, zoals daar zijn: bloembakken, paaltjes of drempels, die een toenemend gevaar vormen voor de motorrijders.

MAG verwacht van de gemeenten of de provincies die een dergelijk charter ondertekenden dat ze niet meteen heel hun infrastructuur opbreken, maar wil vooral in eerste instantie een dialoog tot stand brengen. Als de gemeente of de provincie een weg aanlegt, moeten de behoeften van de motorrijders meegenomen worden zonder bij de aanleg van weginfrastructuur andere weggebruikers te verdringen.

De reden voor het hoger aantal steden en gemeenten in de provincie West-Vlaanderen – in totaal 7 op 64 – die het charter ondertekenden is dat MAG het charter heeft kunnen toelichten op een informatieronde, waar de West-Vlaamse gouverneur hen de nodige spreektijd gaf.

Intussen heeft ook de provincie Vlaams-Brabant verklaard dat zij een gelijkaardig initiatief zullen nemen en MAG zullen ondersteunen om dit te bepleiten bij de betrokken gemeenten.

Wat Oost-Vlaanderen betreft is er nog maar één gemeente, met name Geraardsbergen, die het charter heeft ondertekend. Drie gemeenten hebben te kennen gegeven een dergelijk charter te willen honoreren, zijnde Eeklo, Oudenaarde en Sint-Niklaas. En Temse heeft te kennen gegeven het charter niet te willen ondertekenen. De andere 60 Oost-Vlaamse gemeenten hebben voorlopig nog niet gereageerd.

Ik had dan ook graag vernomen van de deputatie:

- op welke wijze is zij bereid een dergelijk initiatief te ondersteunen?
- of zij, in zoverre zij natuurlijk verantwoordelijk blijft voor de provinciewegen, bereid is de wegen motorvriendelijk te maken?
- of zij bereid is, naar voorbeeld van West-Vlaanderen en wellicht ook Vlaams-Brabant, de lokale overheden aan te zetten om voor hun gemeentewegen hetzelfde te doen? Zo ja, op welke wijze? Zo neen, waarom niet?

Dank u.

BELEIDSNOTA P. 21: 2.8 WEGEN EN MOBILITEIT – PROVINCIEWEGEN: DE GEVOLGEN VAN DE OVERDRACHT VAN DE PROVINCIEWEGEN AAN HET VLAAMS GEWEST

De heer Roelens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De provincie Oost-Vlaanderen telt 191 km provinciewegen.

In 2003 sloot de Vlaamse regering een akkoord met de provincie Oost-Vlaanderen over de overname van deze wegen door het Vlaamse Gewest. Begin oktober 2007 raakte eindelijk bekend dat de Vlaamse regering voor de komende jaren budgetten opzij heeft gezet voor de overname van de provinciewegen. De overname zal evenwel in fases gebeuren.

Voor de overdracht zijn volgende budgetten voorzien: het gaat om 10 000 000 EUR volgend jaar en 20 000 000 EUR in 2009 en 2010.

Niet alle provinciewegen zullen tegelijkertijd kunnen worden overgenomen, want de operatie wordt over drie jaar gespreid.

Het beheer van die provinciewegen met een lokale functie zou door het Vlaamse Gewest worden doorgeschoven naar de gemeenten. De administratie Wegen en Verkeer op haar beurt kreeg de opdracht om een werkgroep op te starten om de modaliteiten en de fasering van de overdracht voor te bereiden in nauw overleg met de provincies.

Ik heb daaromtrent vijf vragen, met name:

- welke gevolgen heeft dit akkoord op het budget 2008, de lopende onderhoudscontracten en de prioriteiten inzake het onderhoud van de provinciewegen?
- welke gevolgen heeft dit akkoord op de personeelsformatie die instaat voor het onderhoud van de provinciewegen?
- zullen die gevolgen al in 2008 voelbaar zijn en wat gebeurt er met dit personeel eenmaal de volledige overdracht werd gerealiseerd?
- wat gebeurt er met de bestaande expertise bij het provinciebestuur inzake het onderhoud van deze provinciewegen?
- werd het provinciebestuur reeds gecontacteerd door de administratie Wegen en Verkeer omtrent de geplande werkgroep en zo ja, welke resultaten kwamen uit de bus?

Dank u.

BELEIDSNOTA P. 21: 2.8 WEGEN EN MOBILITEIT – PROVINCIEWEGEN: TUSSENKOMST – AANSLUITEND OP DE VORIGE - OVER DE AANPLANTING VAN HAAGJES

De heer Van Vooren

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik wil even aansluiten op wat mijn collega zopas heeft gezegd.

DEBATTEN

Ik hoop dat de nakende overdracht van de provinciewegen naar het Vlaamse niveau geen nieuw alibi zal zijn om de aanplanting van de haagjes tussen de fietspaden en de rijweg op het traject Dendermondsesteenweg-Admiraalstraat-Reinaertweg opnieuw uit te stellen. Uitstellen is niet het juiste woord. Inderdaad, jaarlijks worden wel een paar meters haagjes aangeplant.

Dit is echter zinloos omdat de haagjes alleen maar hun remmend effect hebben als ze aan beide zijden van de weg aangeplant worden. Bijna jaarlijks heb ik tot vervelens toe gepoogd de deputatie te bewegen die paar kilometer provincieweg volledig af te werken, echter zonder resultaat.

Betrouwend op het woord van gedeputeerde Vercamer dat de algemene besparing geen negatieve gevolgen zal hebben voor het beleid, kan het budgettair geen probleem zijn, vooral omdat vorig jaar de winter bijzonder mild was en er geen budgetten aan strooizout dienden besteed te worden.

Mijnheer de Voorzitter, met een klein sprankeltje hoop kijk ik reikhalzend uit naar het heraanplanten van de bewuste haagjes en de vervanging van de stukgereden kunststofpaaltjes met reflectoren. Dank u.

BUDGET P. 108 G.U. 410 00/640 08: VERKEER EN MOBILITEIT – WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK – SUBSIDIES TER ONDERSTEUNING VAN LOKALE INITIATIEVEN OP VLAK VAN MOBILITEIT, FIETSEN EN TRAGE WEGEN: TRAGEN WEGEN

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
In het algemeen beleidsprogramma 2007-2012 'Provincie Oost-Vlaanderen: Voor ieder van ons' staat inzake mobiliteit bij het luik 'Verkeersnetwerken optimaliseren voor de voetganger': "De mooiste stukjes natuur en landbouwgebied in onze provincie zijn voor de wandelaar vaak niet bereikbaar. Het kan ook anders. Oost-Vlaanderen beschikt namelijk over een zeer dicht netwerk van zogenaamde trage wegen, kerkwegels, voetwegen en buurtwegen. Naar analogie met de public footpaths in het Verenigd Koninkrijk kunnen deze historisch gegroeide verbindingen, met de vernieuwde aandacht voor lokale verplaatsingen, te voet of per fiets, aan functionaliteit winnen. We gaan deze opportuniteit benutten in samenwerking met de vzw Trage Wegen en de belangrijkste beheerders van de open ruimte, zoals daar zijn landbouworganisaties, natuurverenigingen."

Collega's, overal in Vlaanderen liggen trage wegen er ondanks hun wettelijke bescherming nog altijd verkommerd bij of ze worden oogluikend afgesloten of ingepalmd. Zogenaamde trage wegen zijn voet- en buurtwegen, jaagpaden of zelfs oude spoorwegbeddingen waar voetgangers en fietsers de baas zijn.

Om die trage wegen te vinden heeft de vzw Trage Wegen zelfs een trage wegenteller, een soort elektronische kaart op het internet, ontworpen met een overzicht van elke extra of heropende trage weg. Voor Oost-Vlaanderen vindt men op die wegenteller enkel de gegevens terug van Wetteren – vier opengestelde trage wegen voor een totaal van 1,550 km – en Nevele, één opengestelde trage weg van 0,914 km.

Eind vorig jaar werd een succesvolle tragewegencursus voor gemeenteambtenaren uit de provincie Oost-Vlaanderen georganiseerd. Dit omvatte een hele dag theorie voor teams van gemeenteambtenaren en een dag praktijk aan de hand van een wandeling in Temse, die al jaren een buurtwegenbeleid voert. De evaluatie van deze activiteit leerde dat dit initiatief werd geapprecieerd en dat verdere stappen moeten gezet worden. Daarnaast is de provincie Oost-Vlaanderen een essentiële partner inzake projectcommunicatie.

Zo is er de projectoproep 'trage wegen doen bewegen', die in een aantal voorstellingsrondes vanuit de provincie zal worden toegelicht door de vzw Trage Wegen en door de Oost-Vlaamse gebiedswerkers.

In het budget 2008 zelf zijn onder meer middelen voorzien voor het aanmaken van kaartmateriaal rond trage wegen, onder andere in het kader van het milieubeleidsplan, en kunnen er in het kader van het fietsbeleid, trage wegen en spoorlijncomités samenwerkingsovereenkomsten worden afgesloten. Er is dan ook voor 2008 zo een 25 000 EUR voorzien voor subsidies ter ondersteuning van lokale initiatieven op het vlak van mobiliteit, fietsen en trage wegen.

Ik had dan ook graag het volgende vernomen:

- welke beleidslijn zal de deputatie volgen wanneer zij met aanvragen tot wijziging of opheffing van trage wegen vanuit de gemeenten wordt geconfronteerd of zal men dit geval per geval bekijken?
- zal de deputatie de gemeenten stimuleren om in hun RUP's aandacht hieraan te besteden?
- zijn volgens de deputatie de gemeenten het best geplaatst om aan te geven welke buurtwegen nuttig zijn om te behouden en welke niet?
- moet volgens de deputatie een gemeente die een buurtweg wil afschaffen kunnen aantonen dat ze voor haar netwerk aan trage wegen een beleidsvisie heeft ontwikkeld?
- overweegt de deputatie een 'tragewegentoets' uit te voeren op alle ruimtelijke plannen die haar worden voorgelegd?

Dank u.

De heer gedeputeerde Hertog

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Wat betreft de vraag van collega Waterschoot over het onderhoud van de provinciewegen en dan meer bepaald de N403 Sint-Niklaas-Hulst.

In het onderhoudsbestek van de provinciewegen zijn natuurlijk de nodige middelen voorzien om over te gaan tot veegwerken op onze provinciewegen. Borstelen is niet zomaar vegen met een gewone veger. Dat gebeurt met staalborstels waardoor al het vuil wordt verwijderd van de weggoten, fietspaden en parkeerstroken.

Wij hebben geen systematische opdrachten om die werken uit te voeren, maar we doen wel specifiek een oproep naar de aannemer wanneer er een merkelijke vervuiling optreedt of wanneer er klachten zijn. In de praktijk komt het erop neer dat de verschillende stroken eenmaal per jaar geveegd en/of geborsteld worden.

Tijdens de maanden augustus en september is het grootste deel van onze wegen op die manier geveegd en geborsteld. Enkel de provinciewegen Lokeren-Wetteren en Overmere-Uitbergen werden niet geveegd aangezien dit niet noodzakelijk werd geacht.

Wat betreft de N403 specifiek en de Zandstraat in Sint-Pauwels werden deze veegwerken dit jaar eind september uitgevoerd, zo is mij gemeld. De aannemer heeft zich voornamelijk geconcentreerd op de uitvoering van de borstelwerken voor de onkruidbestrijding op de weggoten omdat het onkruid dat daar groeide de grootste visuele vervuiling was.

Vandaag nog hebben onze diensten contact opgenomen met de heer De Wulf, de kantonnier van de provincie, die ons bevestigt dat er geen onmiddellijke extra veegwerken noodzakelijk zijn op de parkeerstroken langs de Zandstraat. Maar ik beloof de heer Waterschoot, aangezien het niet ver van mijn deur is, er zelf eens langs te rijden om te kijken of dat klopt. Maar ik heb geen enkele aanwijzing om te twifelen aan de woorden van de provinciale kantonnier.

De tussenkomsten van de heer Fiers en de heer Beke waren iets meer algemeen, met uitzondering van het stuk over het Pegasusplan. Dat was wat specifiek.

Eigenlijk komt het erop neer: wees ambitieus, doe meer. Maar ambitieus zijn betekent niet altijd dat men meer moet doen. Het betekent vooral dat men wat men doet zeer goed moet doen en wij hebben natuurlijk in het mobiliteitsbeleid niet de hoofdrol te spelen in Vlaanderen, in België.

Een kleine vergelijking misschien.

Ik heb deze ochtend het cijfer nog gelezen van het werkingsbudget van De Lijn. Het werkingsbudget van De Lijn is momenteel iets meer dan 800 000 000 EUR. Het volledige budget van de provincie Oost-Vlaanderen, gewone dienst, is 230 000 000 EUR. Dit om maar de vergelijking te maken met de middelen die kunnen ingezet worden op mobiliteit in onze provincie, want wij vertegenwoordigen dan nog maar een klein gedeelte van die 230 000 000 EUR.

Strikt genomen is de provincie ook enkel bevoegd voor de aanleg en het beheer van onze provinciale wegen. Straks kom ik er nog verder op terug wat betreft de overdracht van de wegen. Al het andere wat we doen op het vlak van mobiliteit zijn activiteiten waarbij we eigenlijk verder gaan dan wat onze wettelijke bevoegdheid is en waarbij we vooral andere overheden en bedrijven, werknemers en gewone mobiliteitsgebruikers aanmoedigen om te kiezen voor een meer duurzame mobiliteit.

DEBATTEN

Wij hebben veel activiteiten rond fietsbeleid, zowel in samenwerking met het Vlaamse Gewest als met ons eigen provinciaal fietsbeleid met de langeafstandfietspaden. Wij hebben ook het fietsbeleid naar de scholen toe waar in samenwerking met Mobiel 21 vooral schoolvervoersplannen worden opgemaakt. We hebben onze Mobidesk omgevormd tot het provinciaal mobiliteitspunt waarbij we bedrijven aanzetten om meer duurzame mobiliteitsinitiatieven te nemen. Er is de Max Mobiel, het bedrijfsvervoerplan voor de eigen provincie. Er zijn de spoorlijncomités, waar wij toch wel wat succes geboekt hebben in het spoorlijncomité Gent-Eeklo en wat we nu op andere plaatsen ook willen verder zetten. Er is de ongevallen GIS en de informatieverlening aan verschillende doelgroepen en de uitwerking van het project Trage Wegen, waarmee we gestart zijn. Maar dat komt ook straks nog terug.

Uit de oplijsting blijkt dat het zich vooral richt op de zwakke weggebruiker en op duurzame mobiliteit. Maar het is altijd beperkt in vergelijking met wat andere overheden kunnen. Wanneer de middelen die we momenteel nog in onze provinciale wegen investeren vrijkomen, zal er veel meer kunnen ingezet worden, ook op fietsbeleid, op tragewegenbeleid, op voetgangersbeleid en verkeersveiligheid. Maar dat zal pas in de loop van de komende jaren kunnen gebeuren, wanneer de extra middelen daarvoor ter beschikking zijn.

Ik ben het dus eens met de beide sprekers dat de inspanningen van de provincie zeker niet ophouden aan de grens van onze provincieweg. Maar laat ons de ambitie hebben, zoals ik daarnet zei, om wat we doen zo goed mogelijk te doen. Laat ons niet de ambitie hebben om het mobiliteitsvraagstuk op te lossen vanuit dit halfroond. Het gaat hier om een probleem dat eigenlijk ook een afgeleide is van een economische ontwikkeling, een Europese ontwikkeling, een mondiale ontwikkeling zelfs die zich meer en meer op een hogere schaal – een Europese schaal – afspeelt en waarop de verschillende overheden inderdaad maximaal moeten inzetten. Daar spelen wij een niet onbelangrijke, maar kleinere rol in dan de andere overheden.

Wat betreft het waterwegverkeer, waar collega Beke naar verwees.

Waterwegen waar binnenscheepvaart of zelfs zeescheepvaart op kan gebeuren zijn per definitie internationale waterwegen of bevaarbare waterlopen van eerste categorie. Dat is of Europees of Vlaams beleid. Daar hebben wij een zeer kleine rol in te spelen. De rol die we daar wel kunnen spelen, en die dan meer om bedrijventerreinen langs waterwegen gaat, is meer de ruimtelijke orderingsrol. En dan kijk ik in de richting van collega De Buck, die daar absoluut de nodige aandacht aan besteedt.

Wat betreft de Staten-Generaal. Wat is het resultaat daarvan momenteel?

Het is onze intentie om volgend jaar geen nieuwe Staten-Generaal samen te roepen, maar om een opvolgingsrapport te maken. We hebben een oplijsting gemaakt van 40 prioritaire projecten die zouden moeten uitgevoerd worden. Wat is er veranderd het afgelopen jaar? Welk tandje moet er bijgestoken worden, enz.? Volgend jaar komt er dus een opvolgingsrapport om de stand van zaken van onze Staten-Generaal na te gaan.

Wat betreft het Pegasusplan.

Het Pegasusplan is zeker niet dood. De verschillende projecten worden momenteel gerealiseerd. De andere gedeelten van het plan die momenteel nog niet worden uitgevoerd, zullen door De Lijn geüpdate worden en eventueel bijgestuurd worden de komende jaren. Wij spelen daar als provincie onze rol in, maar wel een beperkte rol.

Dat is Vlaams beleid. Dat is op het vlak van de NMBS dan meer een nationaal beleid, een federaal beleid. We kennen allemaal politici die uit deze provincie komen en die op het Vlaamse en het federale niveau geen onbelangrijke rol spelen. Ik stel voor dat we die allemaal aanspreken en ze aanporren om meer werk te maken van dat Pegasusplan. Maar dat is een project van De Lijn, waarvan ik daarnet al zei dat hun budget bijna vier keer zo groot is als het onze.

Mijnheer Veys en het motorvriendelijk zijn van onze wegen.

Ik kan zeggen dat wij in het aanleggen en het onderhoud van onze wegen natuurlijk begaan zijn met de verkeersveiligheid van alle weggebruikers. Bij de herinrichting van onze provinciewegen wordt dan altijd bijzondere aandacht besteed aan de zwakke weggebruikers. Vandaar ook de aandacht voor de veilige fietspaden, enz.

Ik hoor daarnet dat het niet altijd te rijmen valt met de vragen van motorrijders.

Soms worden er bloembakken geplaatst op vraag van de buurtbewoners om de veiligheid te bevorderen. Motorrijders hebben dan weer liever dat die bloembakken er niet staan. Het is niet altijd in overeenstemming te brengen.

Nochtans kunnen wij zeggen dat onze provinciewegen goed zijn uitgerust en goed onderhouden worden.

Bij normaal gebruik door motorrijders kunnen er volgens onze diensten geen problemen zijn. Metalen vangrails en hindernissen zoals bloembakken op de weg komen niet of nauwelijks voor op onze provinciewegen en de materialen die wij gebruiken voldoen volledig aan de wettelijke eisen, maar stellen bij normaal rijgedrag ook geen abnormale problemen.

Er bestaat vandaag niet echt de behoefte om maatregelen te nemen om de provinciewegen motorvriendelijker te maken. Mochten er toch conflictpunten zijn, kunnen deze altijd gesignaleerd worden. Dat kan dan later onderzocht worden, maar er zijn ons momenteel geen problemen gesignaleerd.

Het beheer van de lokale wegen, waarvan daarstraks sprake, van de gemeenten is natuurlijk de bevoegdheid van de gemeenten. Het al dan niet onderschrijven van die charters is dan ook de autonomie van de gemeenten.

Binnen het provinciale mobiliteitsbeleid zijn er geen acties voorzien om het charter te onderschrijven, vooral ook omdat we officieel de vraag niet kregen en het charter mij tot voor kort niet bekend was. Maar door de verwachte overdracht van de wegen komt het misschien niet meer ter sprake om dat charter nog te ondertekenen.

Dan komen we nu tot de overdracht van de wegen.

Het is al een oud verhaal waar nu blijkbaar toch een beetje vooruitgang in wordt geboekt.

Onze provincie beheert nog altijd ongeveer 190 kilometer provinciale wegen, waarvan 110 kilometer als secundair geselecteerd zijn. Met andere woorden, wegen die naar het Vlaamse Gewest zouden kunnen overgedragen worden. 80 kilometer zijn lokale wegen en zullen worden overgedragen aan de gemeenten.

Begin november kwam een werkgroep samen met vertegenwoordigers van de provincies, maar ook van het Vlaamse Gewest waar de grote lijnen voor deze overdracht werden uiteengezet.

Samengevat – maar het verandert nog elke dag, dus de laatste informatie die ik gekregen heb zal weer een beetje anders zijn – kunnen we zeggen dat:

- de overdracht van de provinciewegen naar het Vlaams Gewest gespreid is over drie jaar, volgend jaar te beginnen en afgelopen in 2010;
- het personeel wordt overgenomen;
- de leningslasten niet worden overgenomen;
- enkel secundaire wegen zouden worden overgenomen door het Vlaamse Gewest. De lokale wegen zouden rechtstreeks door de provincies aan de lokale besturen moeten worden overgedragen.

Dat laatste punt is manifest in tegenspraak met eerder gemaakte afspraken door het Gewest en daar wordt nog over onderhandeld. De laatste stand van zaken zou zijn dat het Gewest dan toch die wegen zou overnemen. Maar er zou een onderzoek gebeuren naar de kwaliteit van de wegen. Afhankelijk daarvan zou er nog een kostenplaatje aan de provincie gevraagd worden om die gemeentewegen ook over te laten nemen door het Gewest. Maar dat is nog allemaal onduidelijk.

Vers van de pers: de overdracht zou misschien over twee en niet over drie jaar gaan, maar alles zou moeten afgerond zijn tegen eind 2010.

Het Gewest zou in de tweede helft van 2008 starten met die overname, maar dat zou zeker wat onze provincie betreft over een klein stuk van de wegen gaan omdat ze willen starten met de primaire en de secundaire wegen categorie I. En wij hebben geen primaire en zelfs maar een klein stuk secundair I geselecteerde wegen.

Dat betekent dat in 2008 nog maar een klein gedeelte van de middelen eventueel vrij zou kunnen komen om te investeren in extra fietspaden bijvoorbeeld. Maar vanaf 2009, en zeker in 2010, zou die overname versneld gebeuren en zouden de budgetten die naar onze wegen gaan evenredig geheroriënteerd kunnen worden naar fietspadeninfrastructuur, fietspadenbeleid, zachte wegen en andere mobiliteitsinitiatieven.

DEBATTEN

Tot en met 2010 zal onze provincie sowieso provinciewegen beheren. Een gedeelte van het wegennet weliswaar, maar er zal alleszins nog personeel nodig zijn. De overdracht van de wegen zal ook moeten gebeuren op basis van goede en bijgewerkte plannen, zodat er de komende jaren nog een vrij grote werkdruk mag verwacht worden op de Wegendienst.

Momenteel zijn er ongeveer 10 à 11 voltijdse eenheden werkzaam op onze provinciewegendienst. Een gedeelte van het personeel zal normaal gezien de komende jaren via natuurlijke afvloeiing verdwijnen, via pensionering. Er wordt momenteel ook gewerkt – eigenlijk is het net opgestart – aan een voorstel van personeelsformatie voor onder andere de 3de Directie waartoe de Wegendienst behoort. Een gradueel uitdovend karakter zal hierin worden opgenomen met het voorstel van gedeeltelijke overheveling naar andere diensten en een verdere uitbouw van het mobiliteitsbeleid en de realisatie van de fietspaden om daar het vrijgekomen personeel op in te zetten.

Wat betreft het tragewegenbeleid waren er enkele concrete vragen van collega Veys. Voorlopig worden de aanvragen tot wijziging of opheffing van die trage wegen geval per geval bekeken. Dus er is geen kader uitgewerkt. De ervaring van onze diensten heeft geleerd dat buurtwegwijzigingen altijd geval per geval moeten bekeken worden. Het maximale behoud van de nuttige voet- en buurtwegen is wel het beleidstandpunt dat reeds jaren wordt gehanteerd. Momenteel worden de gemeenten vanuit de provincie enkel gestimuleerd om in hun RUP's aandacht te hebben voor trage wegen indien ze dit ook in hun ruimtelijke structuurplannen vermeld hebben. Wie is er het best geplaatst? Zijn de gemeenten het best geplaatst?

Uiteraard zijn zij het best geplaatst om aan te geven welke buurtwegen er het best behouden blijven en welke niet. De provincie kan daarbij stimulerend en coördinerend optreden, maar daarbij is het aangewezen dat de gemeenten zo snel mogelijk een beleidsvisie uitwerken, zeker in de gemeenten waar dit nog niet is gebeurd.

Het provinciebestuur heeft de afgelopen jaren de atlas der buurtwegen van alle Oost-Vlaamse gemeenten digitaal gemaakt. Eind 2006 was deze opdracht voltooid en tegen eind dit jaar zal ook het georefereren ervan in opdracht van de GIS-cel voltooid zijn. Deze digitale atlas van al deze wegen zal een zeer nuttig werkinstrument vormen, voor iedereen toegankelijk zijn en zeer bruikbaar zijn om zo een beleid rond de buurtwegen op gemeentelijk vlak uit te werken.

Het zwaartepunt van ons mobiliteitsbeleid lag en ligt nog altijd grotendeels bij het fietsbeleid. We zouden nu willen starten met de uitbouw van een tragewegenbeleid. Daar is al een eerste werkgroep rond samengekomen. Een tiental dagen geleden had een eerste samenkomst plaats van verschillende provinciale diensten. De diensten Wegen, Mobiliteit, Landbouw, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening werden daar allemaal bij betrokken met als doel na te gaan wat onze specifieke rol in dat tragewegenbeleid kan zijn.

Er wordt nog onderzocht – door contacten met andere provincies, bijvoorbeeld West-Vlaanderen die daar al een beleid rond ontwikkeld hebben, ook met gemeenten die daar al een beleid rond ontwikkeld hebben, bijvoorbeeld Temse, ook bij de vzw Trage Wegen, waarmee we samenwerken onder meer voor de organisatie van de studiedag – of het nuttig zou zijn dat we als provincie zelf een tragewegennetwerk uitbouwen of dat we meer de organisaties die daarmee bezig zijn en de gemeenten die daarmee bezig zijn zouden ondersteunen en een soort van draaiboek of dergelijke uitwerken. Maar daarover volgt ongetwijfeld de komende maanden meer uitleg.

Er was nog één vraag die mij niet had bereikt op voorhand, meer bepaald een vraag van mijnheer Van Vooren.

Uiteraard zal de overdracht van de provinciewegen geen alibi zijn om geen werken meer uit te voeren die dringend moeten uitgevoerd worden. Het feit dat ik de concrete vraag pas nu heb gekregen, is wel een alibi om er niet zeer gespecificeerd te kunnen op antwoorden. Maar bezorg mij de schriftelijke vraag en ik zal u daar een schriftelijk antwoord op bezorgen. Dank u.

De heer Fiers

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik heb nog een vraag naar de concrete visie. Eigenlijk zijn er twee mogelijkheden in het verhaal dat ik daarnet geschetst heb in verband met de toename van het verkeer in Oost-Vlaanderen, tout court op alle modi.

Ofwel ondersteunt men dat en gaat men mee in een duidelijk economische logica, ofwel proberen we dat af te remmen en gaan we meer uit naar de logica van duurzaamheid en duurzame mobiliteit.

Het zal mij vooral benieuwen welk standpunt de gedeputeerde daarin aankleeft.

Een tweede vraag en tegelijkertijd een opmerking.

Ik ben er al een paar keer over tussengekomen naar aanleiding van openbare werken. Ik hoor de gedeputeerde zeggen van 'we zijn heel erg bezig met fietsvriendelijkheid, zwakke weggebruikers, verkeersveiligheid'.

Maar we hebben daar al kansen gemist. Er zijn al bij een aantal gelegenheden wegenwerken de revue gepasseerd waar we dat niet gedaan hebben.

Mag ik uit zijn tussenkomst afleiden dat het in de toekomst niet meer het geval zal zijn? En als er nog werken worden uitgevoerd, zullen die altijd met meeneming van dat oogmerk uitgevoerd worden? Dank u.

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik dank de gedeputeerde voor zijn antwoord.

Ik dring aan dat er een iets groter engagement is inzake de bemiddelingsrol die de provincie zou kunnen spelen bij de Oost-Vlaamse gemeenten inzake de problematiek van het motorvriendelijk maken van de gemeentelijke weginfrastructuur.

Ik verwijs naar het voorbeeld van West-Vlaanderen en Vlaams-Brabant. Ik denk dat de provincie daar een belangrijke rol kan in spelen. Gelet ook op de zeer magere cijfers wanneer wij kijken naar het aantal Oost-Vlaamse gemeenten.

Ik neem in ieder geval de suggestie mee. Ik zal er werk van maken om op de raad een voorstel van raadsbesluit in te dienen ter ondertekening van dit charter, zodat we er de komende twee jaar toch nog werk van kunnen maken, in zoverre dat natuurlijk nodig is, want er zijn ook niet echt concrete gevallen gekend van mogelijke hindernissen voor motoren.

In mijn algemene tussenkomst heb ik verwezen naar de opmaak van een provinciaal mobiliteitsplan. Omdat ik daar nog geen antwoord heb op gekregen, zou ik toch graag nog even die vraag in herinnering brengen.

In het budget 2008 is er 100 000 EUR voorzien voor de opmaak van een provinciaal mobiliteitsplan. Dat was ook al in 2007 voorzien. Toen was het 150 000 EUR.

Via een budgetwijziging heeft men dan die optie voor die opmaak geschrapt. Ik heb er in mijn tussenkomst op gewezen dat er in feite geen decretale basis is. De provincie heeft geen bevoegdheden op dat vlak, zodanig dat een dergelijk mobiliteitsplan geen decretale basis heeft.

Het is ook zo dat de andere provincies geen eigen mobiliteitsplan hebben en het in feite nooit de bedoeling kan zijn om een grondgebieddekkend mobiliteitsplan op te maken, maar dat het toch veeleer de bedoeling moet zijn om gebiedsgericht te werken.

In het verleden zijn met het budget onder andere streefbeeldstudies voor provinciewegen en de studie missing links vastgelegd. Maar ik zie in het budget 2008 dat er opnieuw een dergelijk bedrag is voorzien voor het opmaken van een mobiliteitsplan Oost-Vlaanderen, naast onder andere de verdere verfijning van de missing links en een fietsbeleid.

DEBATTEN

Mijn vraag was dan ook: waarom houdt men eraan om opnieuw die optie te voorzien inzake de opmaak van een Oost-Vlaams mobiliteitsplan.

Dank u.

De heer gedeputeerde Hertog

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De heer Fiers vraagt naar de visie van de bevoegde gedeputeerde, maar ik zie eerlijk gezegd geen tegenspraak. Het is niet omdat men pleit voor een logistiek centrum dat dit automatisch tot meer autovervoer en containervervoer moet leiden. Men kan aandacht besteden aan het vervoer over water en aan het vervoer over de sporen. Ik zie geen tegenspraak in het voorstander zijn van een belangrijke logistieke taak voor onze regio, waar wij maar een kleine rol zullen in spelen en het tegelijkertijd pleiten voor meer duurzame vervoersmiddelen.

Integendeel zelfs, ik denk dat wij volop moeten inzetten, wat het missing link-verhaal ook heeft bewezen, op onder meer de waterinfrastructuur en de spoorweginfrastructuur.

Wat betreft zijn vraag of er in de toekomst altijd rekening zal gehouden worden met fietsers en zwakke weggebruikers op onze provinciewegen.

Ik dacht dat het al jaren zo was. Het klopt dat het niet altijd mogelijk is op alle plaatsen omdat de weg gewoon te smal is om vrijliggende fietspaden en langs beide kanten fietspaden te installeren, maar er wordt altijd aandacht besteed aan fietssuggestiestroken in een andere kleur, enz.

Mochten er plaatsen zijn waar dat niet gebeurd is, mag hij mij die signaleren. Maar ik weet die eerlijk gezegd niet zijn.

Wat betreft motorvriendelijke wegstructuren en onze rol naar de gemeenten toe.

Ik zal laten nakijken hoe het gebeurd is in de andere provincies. Ik weet het eerlijk gezegd niet. Ik ben daar niet tegen, alleen kende ik het initiatief ook niet tot voor kort.

Het provinciaal mobiliteitsplan.

Ik heb daarstraks aan collega Lafkioui gezegd dat sommige woorden een hardnekkig leven leiden, bijvoorbeeld 'diereneducatief centrum'. Wel, het provinciaal mobiliteitsplan is er ook zo één. Ik weet dat het erin staat, maar ik bekijk ook niet in detail elk woord dat in die 800 bladzijden staat. Ik weet dat er een bedrag voorzien is voor studies. Er worden een aantal voorbeelden gegeven voor studies. Ik weet dat daar streefbeeldstudies mee worden gedaan en dat de opvolging van het missing link-verhaal met die middelen zal gebeuren. Blijkbaar staat het PMP er opnieuw in. Maar het is niet de bedoeling om een provinciaal mobiliteitsplan uit te werken, zoals ook de andere provincies dat niet hebben.

Dank u.

ENERGIE

BELEIDSNOTA P. 22-23: 2.9 ENERGIE: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Fiers

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Enkele dagen geleden reageerde de Bond Beter Leefmilieu op de positieve berichten dat Vlaanderen op schema zit om de Kyoto-doelstellingen te halen. Vlaams minister van Leefmilieu, mevrouw Crevits, stelde dat namelijk.

Daar werd het idee doorprikt dat we in een lineair volgehouden inspanning de doelstellingen zouden halen. Immers, minister Crevits moest het zelf ook toegeven: de laatste loodjes wegen het zwaarst en het zou nog moeilijk worden. In de economie is dat de wet van de afnemende meeropbrengst, als ik mij niet vergis.

Binnen het bestaande plannenkader is het niet evident om deze beweging nog verder te zetten. Om die reden moet elke overheid die een bijdrage kan leveren dat ook doen. Volgens de Bond Beter Leefmilieu blijven immers teveel kansen liggen.

Ook hier, in dit bestuur, laten wij die kansen liggen.

Het is al erg genoeg dat energie nu pas een afzonderlijk domein wordt. Maar het is positief dat het nu eindelijk een afzonderlijk domein is. Een afzonderlijk domein, met een kleine nuance. Ik zie in andere beleidsdomeinen hier en daar nog energiemaatregelen opduiken. Laat ons maar aannemen dat dit een overblijfsel is en dat het nog zal geüniformiseerd worden.

Niettemin moet een nieuw beleidsdomein ook groeikansen krijgen. Ik ben in de algemene beleidstussenkomst erg streng geweest om de boodschap naar de volledige deputatie en de volledige meerderheid door te krijgen, maar ik wil hier gerust wat milder zijn of misschien het voordeel van de twijfel geven.

We zien een eerste schuchter begin met de passiefhuizentechniek. Mijn fractie heeft het er al vaak over gehad bij verschillende gelegenheden. Er waren al eerder kansen. Men kan ook verder gaan. De Bond Beter Leefmilieu stelt voor om de passiefnorm als bouwnorm op te leggen voor alle gebouwen, vooral voor nieuwbouw in eerste instantie.

Maar waarom ook later niet voor verbouwingen?

Dat is een piste waar de provincie een grotere insteek kan doen. In de eerste plaats wat ons eigen patrimonium betreft, maar ook – en het is jammer dat gedeputeerde De Buck net de zaal heeft verlaten – op het vlak van ruimtelijke ordening en stedenbouw. Daar kunnen wij ook dingen opleggen.

Ik peil eventjes naar wat de toekomst op dat vlak gaat brengen.

We willen fotovoltaïsche panelen. Er zou zelfs 50 000 m² aan platte daken beschikbaar zijn in ons patrimonium.

Waarom ligt er dan al geen 1 000 m²? Eén vijftigste op één jaar zou toch niet onmogelijk mogen zijn. Er zijn namelijk niet zoveel logistieke hinderpalen om dat te doen. Er zijn firma's die staan te trappelen om het te leveren, met alle mogelijke varianten qua zakelijke rechten.

De vergunningsproblematiek is minimaal. In vele gevallen is er zelfs geen vergunning nodig.

Waarom moet dit allemaal zo lang duren? Welke projecten zijn er op dit moment concreet?

Ik zit dan eventjes te denken aan het nieuwe project in Ename. Daar bestaat wellicht de mogelijkheid om daar nu – terwijl het gebouw gebouwd wordt – op in te grijpen.

Er is een windmolenwerkgroep. Ook daar blijven we wat op onze honger zitten. Mits een actieve prospectie moet daar toch wat sneller vooruitgang worden geboekt?

De provincie heeft op haar eigen domeinen vaak de juiste inkleuring op het gewestplan om sneller vooruitgang te boeken. Waarom kan dat niet wat sneller gaan? Zijn er nu al concrete plannen?

Dat zouden we ook heel graag weten.

En dan nog een toemaatje.

De Nederlandse provincie Drente verwijdert 30% van de verlichtingspalen op haar wegen. Wij gaan de onze overdragen. Misschien is het een idee om dat nog snel te doen, want het heeft zeer veel voordelen. Er wordt energie bespaard, er zijn minder onderhoudskosten en de lichthinder wordt gereduceerd.

Ik vind dat een zeer lovenswaardig initiatief. Misschien moeten wij dat ook eventjes proberen uitwerken.

Ik ben zeer benieuwd naar het antwoord van de gedeputeerde op al die verschillende vragen, maar ik denk dat het nuttig is dat hij weet dat onze verwachtingen alleen maar zullen toenemen naarmate de legislatuur vordert.

Dank u.

BELEIDSNOTA P. 22-23: 2.9 ENERGIE: WINDTURBINES

De heer De Meerleer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Mijn tussenkomst sluit gedeeltelijk aan bij deze van mijnheer Fiers wat betreft de windturbines en meer bepaald het feit dat we misschien iets vlugger op de bal moeten spelen.

DEBATTEN

Een paar jaren geleden was ik tijdens mijn verblijf aan de Westkust van de Verenigde Staten, meer bepaald in Palm Springs, de stille getuige van een windturbinepark waar een paar honderden turbines werden opgesteld in een vallei waardoor voor een groot deel van de staat Californië elektriciteit en energie werd voorzien.

Uiteraard is het duidelijk dat dit beeld niet in Vlaanderen kan worden geïmplementeerd, maar ik lees in de beleidsnota toch een belangrijk aandachtspunt voor windturbines, zowel voor wat betreft het eigen patrimonium als naar de inplanting binnen RUP's die men zelf op een bepaald ogenblik in ontwikkeling heeft.

Belangrijk is dat men zegt dat men zal onderzoeken welke inplantingsplaatsen er binnen andere planningsprocessen – en ik denk dat men dan de lokale besturen bedoelt – mogelijks zouden kunnen gevonden worden.

Ik denk dat we daar nu specifiek iets vlugger op de bal moeten spelen, want dat wij allemaal een beetje uitkijken naar het plaatsen van windturbines, windmolens binnen mogelijk nieuw te realiseren of uit te breiden bedrijventerreinen, zowel regionale bedrijventerreinen als lokale bedrijventerreinen.

Veel steden en gemeenten zijn vandaag binnen hun planningsproces bezig met de planning van deze bedrijventerreinen. En het plaatsen van één of meerdere windturbines op deze plaatsen zal ook planbepalend zijn.

Als men het dus van in het begin niet meeneemt, dreigt men op een bepaald ogenblik op het einde van de rit, op het moment dat men het wel zou willen implementeren in het planningsproces, terug van nul af aan te moeten beginnen.

Daarom mijn vraag of met het onderzoek voor nieuwe plaatsen zo vlug mogelijk kan worden gestart. Men heeft het voor Aalst gedaan naar het regionale bedrijventerrein dat er moet komen, Siesegemkouter, waar er een nauwe samenwerking is met de POM.

Ik denk dat andere steden en gemeenten misschien al verder staan in hun planningsproces en dat het best zo vlug mogelijk wordt opgenomen.

Dank u.

BELEIDSNOTA P. 22-23: 2.9 ENERGIE: PPS

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zou het punt energie willen gebruiken om toch even terug te komen op een aspect dat ik ook bij mijn algemene tussenkomst heb aangehaald, zijnde dat van de publiekprivate samenwerking.

Ik meen dat het initiatief waarbij men grote dakoppervlaktes ter beschikking stelt aan maatschappijen om op die manier het groene stroomcertificaat te incasseren mogelijks één van die vormen is van publiekprivate samenwerking.

Het verhaal rond de publiekprivate samenwerking, dat ook vanuit de Vlaamse overheid enorm wordt gepromoot, beperkt zich tot op heden tot twee provinciale scholen, daar waar oorspronkelijk in de beleidsverklaring van vorig jaar er sprake was in verband met de nachtwachtdienst ter verkoop van patrimonium – zelfs Erov zou daar zo een overleg installeren – dat het verhaal rond PPS eerder bescheiden is. Ik denk dat daar toch een aantal zaken zouden moeten ontwikkeld worden, tenzij u mij vandaag misschien daarrond wat meer toelichting zou kunnen geven.

Dank u.

De heer gedeputeerde Hertog

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het is een beetje het verhaal of het glas halfvol of halfleeg is.

Mijnheer Fiers zegt dat het wel erg is dat er nu pas een apart energiebeleid is. Dat is juist. Maar het is er. Men kan het dus ook positief bekijken.

Gaat het soms wat te traag?

Ja, soms wel. Ik erger mij er ook wel eens aan dat sommige dingen wel eens te traag gaan, maar soms heeft men dat niet in de hand.

Bijvoorbeeld het passief schoolgebouw dat zou kunnen opgetrokken worden. Daar ging de Vlaamse regering reeds een beslissing in genomen hebben, maar zij heeft over die lijst nog altijd geen beslissing genomen. Dat zal pas in januari gebeuren.

Men heeft dat niet altijd in de hand, die snelheid.

Daarnaast zijn er ook democratische regels, ecologische regels, sociale regels. Het is onze partijen waarschijnlijk niet vreemd dat veel van die regels zijn ingevoerd op vraag van parlementsleden van onze partijen, die het soms ook iets trager maken. Die het democratischer maken, het socialer maken, ecologischer maken, maar iets trager.

Komen er op andere plaatsen in de beleidsnota ook nog energiemaatregelen voor?

Ja. Men kan dat negatief zien. Men kan ook zeggen dat het positief is dat verschillende gedeputeerden ermee bezig zijn.

Ik bedoel maar: het glas kan als halfleeg, maar ook als halfvol beschouwd worden.

Wat betreft de passiefhuizen.

We hebben aangekondigd – en we zetten daar ook volop op in – om twee nieuwe gebouwen volgens de passiefhuizentechniek op te trekken tijdens de komende legislatuur. Dus de school in Assenede, waarvoor wij wachten op groen licht van de Vlaamse regering, en het Levend Erfgoedgebouw in Puyenbroeck, waarmee wij een samenwerking nastreven met Europa.

Veel meer zal er de komende jaren niet kunnen gebeuren wat betreft passiefgebouwen. Het aantal nieuwe gebouwen dat wij gaan optrekken binnen één legislatuur is ten andere ook relatief beperkt.

Het passief bouwen mag ook geen fetisjisme worden.

De voor- en nadelen moeten altijd tegenover elkaar worden afgewogen. Bijvoorbeeld tegenover andere concepten van energiezuinig bouwen. Als men vandaag de maximale standaarden hanteert van gewoon energiezuinig bouwen komt men ook al heel ver. De norm van wat precies passief bouwen is en wat niet verschilt trouwens nogal eens van bron tot bron.

Wat betreft de fotovoltaïsche panelen geldt ook de vraag of het niet een beetje traag gaat.

Vrij recent werden we nog geconfronteerd met een aanbod van een bedrijf dat de plaatsing van die fotovoltaïsche panelen op onze dakoppervlakten van onze provincie voor eigen rekening wilden nemen en waarbij de opgewekte energie gratis door de provincie zou kunnen worden gebruikt. Dat was eigenlijk al vrij ver gevorderd tot vanuit Vlaanderen bleek dat de subsidiëring van de groene energiecertificaten op de helling werd gezet, waardoor die gesprekken stokten.

Vandaar dat momenteel de piste wordt onderzocht om via een huur- of leasingovereenkomst zelf panelen te plaatsen op onze daken waarbij wij zouden kunnen genieten van de opgewekte elektriciteit.

Ik verwacht dat wij een zeer concreet voorstel aan de deputatie zouden kunnen voorleggen.

Dat zal dan een PPS-constructie zijn.

Ik verwacht ook geen wonderen van zo een PPS-constructie. Trouwens, ik denk dat veel privé-firma's er alleen maar zullen instappen wanneer de winst vooral bij hen ligt. Dus men moet altijd goed nakijken of het voor een openbaar bestuur wel zo zaligmakend is. Maar als het dat is, zullen we daar zeker op instappen.

Trouwens, PPS kan ook voor publiek-publieke samenwerking staan omdat we het via Vlaamse middelen of via Europese middelen doen. Dus PPS is niet altijd met private middelen.

Dan wat betreft de windmolens.

Ik deel ten volle de intentie van de sprekers dat de provincie een kader zou moeten scheppen dat de bouw van deze windmolens in Oost-Vlaanderen beter moet toelaten. Het gaat hier vooral om een ruimtelijk kader dat zegt waar en onder welke voorwaarden windturbines kunnen worden ingeplant. Momenteel is er al een windwerkgroep daarrond aan het werken. Die werkt op drie sporen.

In de eerste plaats is er een studie naar de mogelijke inplantingsplaatsen voor windturbines. Dan spreken we over grote windturbines van 50 meter tot 100 meter en hoger. Die moet natuurlijk rekening houden met alle mogelijke aspecten: de aan- of afwezigheid van bebouwing, de natuur, het landschap, de clustering van andere activiteiten, enz. Opnieuw een niet zo evidente oefening in een dichtbevolkt land, een dichtbevolkte provincie als onze provincie Oost-Vlaanderen.

DEBATTEN

Daarnaast proberen we in de ruimtelijke planningsprocessen, waarin we als provincie de 'lead' voeren, automatisch en systematisch na te gaan of de oprichting van windturbines deel kan uitmaken van deze plannen en dit, indien mogelijk, ook als een voorwaarde op te leggen in de verschillende stedenbouwkundige voorschriften. Dat is bijvoorbeeld het geval bij de afbakening van de kleinstedelijke gebieden en bij de ruimtelijke uitvoeringsplannen voor bedrijfsterreinen en economische knooppunten waarvoor wij de eindverantwoordelijkheid dragen.

Het derde punt waarrond de windwerkgroep momenteel aan het werken is, is de intentie die wij hebben om de mogelijke inplanting van windturbines op ons eigen provinciaal patrimonium, en dan vooral op onze recreatiedomeinen die wij beheren, toe te laten. Het toeval wil – het is niet zo georganiseerd – dat precies morgen een beslissing om een dergelijke studie te maken aan de deputatie wordt voorgelegd.

Zijn het vaak nog intenties die hier nu worden opgelijst?

Ja. We mogen niet vergeten dat de goede voornemens waarnaar hij verwees ook nog maar dateren van de maand maart. We zijn amper zes maanden verder. Ik vind het zeer goed dat men er jaar na jaar, en desnoods om het half jaar, zou op terugkomen om te zien of er vooruitgang werd geboekt, maar ik kan hem garanderen dat er vooruitgang zal worden geboekt.

Dank u.

De heer Maes

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Misschien een suggestie of een aanvulling rond de windmolens.

Wordt er vandaag niet een beetje teveel gefocust op enkel de grote windmolens? Ik weet dat die markt op dit ogenblik oververzadigd is. Ook dat vertraagt. In mijn eigen gemeente Beveren heeft Wase Wind al meer dan een jaar een vergunning, maar de leverancier die de vorige drie geplaatst heeft in Kruibeke is ondertussen overgenomen door een Amerikaanse firma en alle windmolens die de firma uit Noord-Duitsland produceert gaan allemaal richting Amerika. Er mogen er hier zelfs geen meer verkocht worden, want daar is een beetje een hype bezig en het moet allemaal naar daar gaan.

Maar in bedrijventerreinen, en ook op andere plaatsen, zijn er ook heel veel mogelijkheden met relatief kleine windmolens. Dat wordt vandaag totaal niet benut en niet bekeken. Misschien kan de provincie daar wel een rol in spelen. Uiteraard zijn die rendementen een stuk kleiner, maar ik heb altijd geleerd dat vele kleintjes ook een groot maken. Dus vele rendementen van wat kleinere windmolens maken een groot. En ruimtelijk is dat veel beter aanvaardbaar, ook naar slagschaduw, wat één van de grote problemen is bij de grote windmolens, waar men zeer voorzichtig moet zijn.

Vandaar mij suggestie om vanuit de provincie misschien daar meer aandacht aan te besteden en meer te gaan aansturen.

Dank u.

De heer gedeputeerde Hertog

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
De suggestie is goed en ook correct. Ik ben dat vergeten vermelden omdat de windwerkgroep daar momenteel niet rond werkt.

Die microwindmolens, waarvan sprake, zijn zeer handig op bedrijven en ook bij particulieren thuis.

We onderzoeken ook of de provincie daar een mogelijke ondersteunend subsidiërende rol zou kunnen spelen met de middelen die we hebben kunnen vrijmaken voor energiebeleid. Maar dat is momenteel in onderzoek.

Dank u.

De heer Fiers

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Nu mijnheer Maes is tussengekomen, kan ik het niet laten ook nog eventjes tussen te komen.

De gedeputeerde heeft niets gezegd over Ename, met name of er daar nog kan worden ingegrepen op de lopende bouwwerken?

Daarom verwees ik naar collega Maes, want ik geloof dat hij daar in het verleden ook al over tussengekomen is.

Dank u.

De heer gedeputeerde Hertog

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Momenteel worden daar voor zover ik weet geen plannen rond ontwikkeld. Dat zou heel het proces van het bouwen natuurlijk ook weer vertragen en extra kosten met zich meebrengen.

Ik wil laten nagaan wat het zou betekenen, maar ik beloof niets.

Dank u.

De heer Fiers

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het interfereert niet. Als het gaat over PV-panelen is het er gewoon bovenop leggen. Dat vertraagt in geen enkele mate de bouwwerken.

Dank u.

De heer voorzitter

Informeer u nog, Mijnheer Hertog.

De heer Maes

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Hetzelfde ook voor die fotovoltaïsche panelen samen met PPS-constructies. Alles staat of valt met het groene stroomcertificaat. Maar als het groene stroomcertificaat morgen in vraag worden gesteld, is het noch voor een private onderneming noch voor een overheid interessant daarin te investeren. Dus het zou mij heel sterk verwonderen dat men dat vandaag gaat terugdringen.

Wij hebben in onze begroting in de gemeente een project van 1 000 000 EUR investeringen ingeschreven voor fotovoltaïsche panelen.

Waarom doen we het zelf?

Omdat we dat hebben laten berekenen op 20 jaar tijd. Als we die 1 000 000 EUR gewoon afbetalen aan de bank, kost het ons 77 000 EUR op jaarbasis. Groene stroomcertificaten plus uitgespaarde elektriciteit brengt ons 100 000 EUR op. Dus als de provincie naar de toekomst toe zijn begroting sterk wil opsmukken, moet het zelf heel sterk investeren in fotovoltaïsche zones. Het zal alleen maar mogelijkheden geven om meer beleid te voeren in de toekomst.

Dank u.

Vierde gedeputeerde Jozef Dauwe

ECONOMIE EN MIDDENSTAND

BELEIDSNOTA P. 11: 2.2 ECONOMIE EN MIDDENSTAND - ACTIES NAAR DE MIDDENSTAND: TUSSENKOMST OVER CENTRUMMANAGEMENT, WONEN BOVEN WINKELS ...

De heer De Meerleer

Dank u wel Voorzitter, Collega's,
Vorig jaar ben ik tussengekomen in het kader van de problematiek van grootwinkels en hun invloed naar het middenstandsgebeuren in de stadskernen. Het is duidelijk dat wij deze problematiek vandaag nog altijd kennen. Vele steden en grotere gemeenten hebben een centrummanager aangesteld om nu specifiek die problematiek te kunnen aanpakken. Ze willen dus het handelscentrum van hun gemeente of stad aantrekkelijker maken en op een bepaald ogenblik opboksen tegen die grootwinkels binnen de periferie van hun eigen steden. Ik zie dat dit met wisselend succes is.

Ik las voor kort dat er in Halle een centrummanager was aangesteld en dat op een bepaald ogenblik het middenstandsgebeuren daardoor terug een nieuwe input had gekregen. Ik stel vandaag ook nog altijd vast dat in andere steden en grotere gemeenten die problematiek nog altijd blijft. Zowel voor wat betreft het wonen boven winkels want daar zitten we dan met de problematiek van de leegstand. Leegstand betekent geen bewoning. Indien dit kan ingevuld worden heeft dit ook cliënteel voor de middenstander of het middenstandsgebeuren. Ik denk dat de provincie hier een beetje een taak heeft of een forum zou kunnen zijn om al die beleidsverantwoordelijken en centrummanagers uit de provincie nu eens even bij elkaar te brengen en dat kan bijvoorbeeld via onze eigen EROV gebeuren.

Het is dus de bedoeling die mensen bij elkaar te brengen om de knowhow en ervaringen uit te wisselen en dan te proberen om de neuzen in eenzelfde richting te sturen. Waarom zeg ik dat? Omdat ik bijvoorbeeld vaststel dat sommige steden een bepaalde subsidiereglementering hebben in het kader van wonen boven winkels. Andere steden zeggen binnen hun beleid "moeten wij nu specifiek die eigenaars van die panden nog een keer gaan belonen voor het feit dat zij hun pand bovenaan bewoonbaar maken?". Wel ik denk dat het er op aankomt dat er hier dus eens een forum komt dat op een iets hoger niveau bepaalde richtingen zou kunnen aangeven zodanig dat wij een beetje gelijklopend werken, wat vandaag niet het geval is, en dat is dus ook mijn vraag in dit kader.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel mijnheer De Meerleer. U had een tweede tussenkomst die we overgeheveld hebben uit economie naar hier: sociale tewerkstelling versus reguliere tewerkstelling. U hebt het woord.

BELEIDSNOTA P. 10: 2.2 ECONOMIE EN MIDDENSTAND – ACTIES NAAR DE MIDDENSTAND: SOCIALE ECONOMIE VERSUS REGULIERE TEWERKSTELLING

De heer De Meerleer

Dank u wel, deze interpellatie of tussenkomst gaat in feite een beetje naar, ik mag zeggen, mijn vriend, collega en gedeputeerde Dauwe, die ik al meer dan 30 jaar in mijn beroepsactiviteit ken als een sereen persoon en waar ik dus op dit ogenblik nog niet de minste problemen mee gehad heb.

Bij het lezen van het VOKA tijdschrift 'Ondernemers', en dan specifiek het interview dat in maart van dit jaar is gepubliceerd was ik toch wel enigszins ontgoocheld. Op de vraag aan de gedeputeerde hoe hij, algemeen beschouwd, kijkt tegen het Vlaamse of Oost-Vlaamse economisch weefsel, doet hij wel een zeer merkwaardige uitspraak. Ik mag toch wel even citeren: "Het eerste wat me opvalt is dat we leven met rigide structuren. Ik denk hier onder meer aan de relatie werkgever - werknemer, waar er veel meer flexibiliteit nodig is. Dit betekent ook een grotere vrijheid om beroep te kunnen doen op mensen of om afstand te doen van mensen. Concreet zou een ondernemer veel meer de handen vrij moeten hebben om arbeid te creëren of niet te creëren in functie van wat de markt dicteert. Je hoort me niet pleiten voor een systeem waarbij mensen als vuil op de straat worden gedumpt. Dat mag het zeker niet zijn. Ik ben niet tegen de vakbonden of voor het kapitalisme. Daar heeft het allemaal niets mee te maken. Maar ik pleit wel voor redelijkheid. In een bedrijf moet elke werknemer effectief opbrengen en renderen. Als dat niet het geval is, moet een arbeidscontract gemakkelijker kunnen ontbonden worden." En dat is waar ik het toch wel tamelijk moeilijk mee heb.

Als ik dan lees in de beleidsnota dat men op een bepaald ogenblik toch wel ernstig werk wil maken van sociale economie en dat men op een bepaald ogenblik via de POM ook streeft om de integratie van sociale economie in het reguliere bedrijfsleven in te burgeren vraag ik mij dus af of dit niet contradictorisch is. Ik denk dat wij er allemaal binnen dit halfroond vanuit moeten gaan dat elkeen recht heeft op een job, ook diegenen die regelmatig door de mazen van het net vallen.

Dit betekent dat indien we dit willen stimuleren er ook vanuit de provincie moet worden aangedrongen dat het noodzakelijk is dat ondernemingen in het kader van "verantwoord ondernemen", de sociale clausule van tewerkstelling voor laaggeschoolden zouden moeten inschrijven.

Het moet de bedoeling zijn dat de sociale economieprojecten voor sommigen een brug vormen naar de reguliere tewerkstelling. Het is nodig dat we een hand reiken naar het reguliere circuit om samen naast de economische doelstellingen ook een surplus op maatschappelijk en ecologisch vlak te realiseren.

Stellen dat de bedrijven gemakkelijker werknemers van de hand kunnen doen, is mijns inziens regelrecht het fenomeen stimuleren waarbij grootbedrijven en multinationals zomaar kunnen beslissen om honderden mensen zomaar op straat te zetten. Ik denk dat ik geen voorbeelden moet aanhalen, die zijn dagdagelijks in het nieuws.

Waar lokale besturen in het verleden en heden binnen hun eigen regio geconfronteerd worden met sluitingen of gedeeltelijke sluitingen van ondernemingen met soms honderden mensen op straat, zijn zij als lokaal bestuur niet gewapend langs de ene kant, maar trachten zij dan toch in de mate van het mogelijke om zoveel mogelijk dit sociaal 'disaster' te voorkomen en naar oplossingen te zoeken.

Blijkbaar, volgens wat ik dan wel gelezen heb in het tijdschrift, zou de deputatie dit niet hanteren. En ik denk dat onze fractie daar dus niet mee kan akkoord gaan. Ik denk dat wij van de deputatie kunnen verwachten dat naast het patroon dat zij schept voor sociale economie, zij dit moet doen in de geest van sociale economie en dat die projecten de mensen de mogelijkheid zouden moeten kunnen geven om op termijn in het reguliere kader terecht te komen.

Sociale economie kan dan weer het vangnet zijn van ander vrijgekomen arbeidstijd voor diegenen die dan nog eens door de mazen van het net zijn geglipt. Ik meen dat in dit kader zowel vanuit de EROV, als vanuit de POM naar de nieuwe bedrijventerreinen die voor Oost-Vlaanderen op diverse plaatsen kunnen aangetrokken worden, niet alleen de reguliere arbeidsstructuren moeten in eer gehouden worden, maar dat ook het sociaal-economische weefsel als dusdanig geïntegreerd zou moeten kunnen worden. Ik vraag dat de deputatie dit in haar beleidsnota opneemt en niet datgene wat ik gelezen heb. Ik dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel mijnheer De Meerleer. Mijnheer Dauwe, u hebt het woord.

DEBATTEN

De heer gedeputeerde Dauwe

Geachte Voorzitter, Geachte Collega's,

Wat de eerste vraag betreft kan ik misschien kort zijn. Ik ga de teksten niet volledig lezen, maar uw suggestie met betrekking tot het oprichten van een forum om alle mensen op één of andere manier samen te brengen in verband met het centrummanagement en het 'bovenwinkelwonen' moet ik u zeggen dat dit een bijzonder goede suggestie is. Ik verwijs naar mijn stadsgenoot Ivan Verleyen, die ook als ondervoorzitter deel uitmaakt van de EROV, dat wij binnen de EROV, dus binnen de provincie Oost-Vlaanderen, dat al meer dan drie jaar doen. Ongeveer twee maal per jaar brengen wij de beleidsverantwoordelijken, ambtenaren, lokale bestuurders, centrummanagers en ook winkelstraatmanagers samen in een forum waar wij ervaringen uitwisselen over bijvoorbeeld het 'bovenwinkelwonen'.

Daarnaast onderzoeken wij de mogelijkheden om de centrumfunctie van de gemeenten beter te bewerken. Ik denk dat de twee projecten die wij daarvoor gerealiseerd hebben dit voorbije jaar in het Meetjesland – ik denk aan Maldegem en Assenede – daar een bijzonder goed voorbeeld van zijn. Wat het 'bovenwinkelwonen' betreft hebben wij gesteld dat dit inderdaad bijdraagt tot een versterking van de commerciële kern. Dit betekent dus meer inwoners, meer klanten, oprispen van gebouwen en panden, betere sociale controle, dus kortom is dit een positief actiepoint. Wij hebben dat dus gedaan en ik denk dat wij binnen de EROV ons best doen. Het is de taak van de EROV om te zorgen dat deze centrumfuncties tot leven komen en ik kan niet anders zeggen dat wij in het verleden met dit orgaan van de EROV, ook gesteund door de POM waar nodig, er het beste van maken om deze centrumfuncties uit te breiden. Ik kan dus niet anders dan datgene beamen wat u stelt en erbij toevoegen dat onze EROV dat nu eigenlijk al jaren doet.

Wat uw tweede vraag betreft; ik heb deze nacht lang aan u gedacht want ik heb een antwoord gemaakt. Uw vraag is eigenlijk tweeledig. Enerzijds – en dat doet mij bijzonder genoeg – zet u zich in voor een maximale tewerkstelling. Ik denk dat dit nodig is en dat we dat allemaal moeten doen. Uw zin voor het belang van sociale economie deel ik eigenlijk ook. Ik denk dat de overheid, en ik zal dat straks onderstrepen, dat moet doen. En onze overheid doet dat eigenlijk ook. Op het eerste punt, waarde confrater, dat gaat over de mogelijkheid om arbeidscontracten te kunnen ontbinden, verschillen we toch enigszins van menig. Misschien is dat niet direct het item, maar u hebt dat aangehaald en ik wil mij daarin toch verdedigen. Persoonlijk denk ik dat arbeidscontracten veel sneller en veel gemakkelijker in het belang van de economie en in het belang van iedereen zouden moeten kunnen ontbonden worden. Ik weet dat arbeidscontracten een uiterst delicate materie is omdat ze met mensen te maken hebben en dat is per definitie de meest broze grondstof in onze samenleving indien ik dat zo mag stellen. U weet dat in onze maatschappij, in ons Westerse bestel iedereen in principe vrij is om te werken of niet te werken. Arbeid wordt gekocht, een werknemer noemt men dat. Men kan met iemand onder bepaalde voorwaarden een contract afsluiten binnen voorwaarden die weliswaar gelukkig door de openbare overheid grotendeels zijn opgelegd. Naargelang de werkgever of de werknemer er nood aan heeft wordt dus een arbeidscontract opgenomen voor een korte of langere tijd.

Ik hoef niet te beklemtonen dat we uiteraard een werknemer correct en billijk moeten vergoeden voor zijn geleverde prestatie, noch dat hij menswaardig moet behandeld worden in de breedst mogelijke betekenis van onze geciviliseerde samenleving. Uiteraard, en dat heb ik ook gezegd, en u hebt dat ook aangehaald, worden mensen niet als vuil op de straat gedumpt. Ik hoef dat ook niet te bevestigen. Maar wanneer een arbeidscontract nu niet door de fout van een werknemer wordt beëindigd, hebben wij toch een zeer goed sociaal vangnet. Ik denk maar aan de opzeggingsvergoedingen, u wel bekend, en ook het fonds voor sluiting van ondernemingen in het geval van collectieve afdanking waar men gelukkig kan op terugvallen zodanig dat men niet naakt op straat wordt gezet en dat men gedurende een zekere periode in zijn noden kan voorzien. Dat is trouwens geen gunst want zowel de werkgevers als de werknemers dragen daar jarenlang toe bij. Maar dat alles neemt niet weg, volgens mijn bescheiden mening, dat arbeidscontracten moeten kunnen afgesloten worden voor een bepaalde termijn of voor bepaalde prestaties en dat aan alle contracten een einde moet kunnen worden gesteld wanneer het oorspronkelijke doel vervuld is of wanneer er geen economische redenen meer voorhanden zijn om dit contract verder te zetten.

Het behoort niet meer tot het huidige economische denken dat wanneer iemand een job heeft, deze ook levenslang zal kunnen behouden. Dat is in feite irreëel en ook een beetje achterhaald, de feiten bewijzen dat. Anderzijds is het duidelijk dat geen enkele werkgever er eigenlijk belang bij heeft om iemand af te danken wanneer hij aan die persoon nog enig voordeel heeft. Niemand doet dat zomaar, iemand afdanken wanneer hij daar voordeel bij heeft. Iedere werkgever hoopt op een goede werknemer iets te kunnen verdienen, dat is nu eenmaal het Westers kapitalistisch systeem en niemand ontslaan iemand voor zijn plezier.

Maar wanneer de economische omstandigheden van die aard zijn dat de werknemer op lange of middellange termijn eigenlijk geen economisch voordeel meer heeft voor de firma en men daar geen gebruik meer van kan maken, moet men de vrijheid kunnen hebben om een contract op te zeggen. Uiteraard gebeurt dit overeenkomstig de contractuele of van overheidswege opgelegde voorwaarden. Ik meen dat de economische groei van een bedrijf noch de vrijheid van de werkgever gehypothekeerd of aan banden zouden mogen gelegd worden door betonnen arbeidscontracten die als een loodzware last op de firma blijven wegen, en ik denk dat het is zoals in de natuur dat men soms moet snoeien om te bloeien. Nu wat ik in het geciteerde artikel wilde zeggen is dat de dagdagelijkse ervaring leert, en dat zal u misschien ook weten, dat werkgevers dikwijls sidderen en beven om iemand in dienst te nemen omwille van het feit dat ze er nadien praktisch niet meer vanaf geraken. Indien een bedrijf in de lift zit, is het vanzelfsprekend dat men nieuwe arbeiders of werknemers aanneemt, maar wanneer de conjunctuur omslaat of de markt inkrimpt of de niche verdwijnt, dan wordt men door een economische realiteit gedwongen het aangeworven personeelslid te ontslaan en dan geeft dat natuurlijk aanleiding tot enorme massale protesten, vakbondsagitatie en stakingen.

Wanneer men een dirigistisch economisch model hanteert, dat er in zou bestaan dat men in periodes van economische malaise of ten gevolge van productieverhuizingen op de wereldmarkt niet meer bij machte zou zijn om zijn bedrijf te leiden en te sturen, dan denk ik dat een onderneming binnen de korst mogelijke keren eigenlijk economisch zelfmoord pleegt en zelf afglijdt naar een faillissement, naar een discontinuïteit met als gevolg dat niet alleen een aantal mensen waarin zou moeten gesnoeid worden tegen wil en dank afvloeien, maar dikwijls gans de onderneming wat betreft de tewerkstelling volledig verloren gaat. De tijd van de zekerheid van een job voor het leven is in deze gemondialiseerde wereld voorbij en dat is iets wat ik heb willen aantonen.

Ook de overheid ziet dat. Hoge functionarissen gaande van gouverneur tot secretaris-generaal en ook onze jobs zijn beperkt, dus we gaan er ook ooit eens voor staan. Maar goed, ik vind dat het toch wel belangrijk is om te onderlijnen dat een arbeidscontract niet zo automatisch voor het leven gesloten wordt. Ik heb daar vannacht aan zitten denken, sinds Napoleon gezegd heeft – en u weet zeer goed wat ik bedoel – dat men theoretisch kan scheiden, mag het niet zo zijn dat een arbeidscontract van die aard is dat wanneer men iemand aanwerft voor een bepaald werk of een bepaalde duur met de hoop dat te continueren en de economische situatie zit dan slecht, dat men die persoon dan niet zou kunnen afdanken zoals dikwijls gebeurt of men moet maanden en maanden een dermate opzeg betalen dat men zelf bijna geruïneerd is. Goed, ik ga daarover stoppen.

Ik wil ook nog zeggen om de mensen uit de fractie toch enigszins gerust te stellen, dat ik eigenlijk geen reactionaire taal wil verkopen. U weet dat ik in mijn vorig leven meer dan 10 000 mensen heb moeten ontslaan. Ik weet hoeveel pijn dat doet. Ik kan u bevestigen, en ook de collega's aan uw rechterzijde zullen dat kunnen beamen, dat ik van de mij destijds toegekende ambtelijke hoedanigheden als eerste curator in Vlaanderen gebruik heb gemaakt om tegen de vigerende wetten in te trachten om zo weinig mogelijk personeel definitief af te danken. Ik heb getracht om via alle mogelijke juridische structuren zoals sterfhuiscontracties, en andere manieren om de gezonde entiteiten in een bedrijf te bewaren en op die wijze de tewerkstelling te redden. U zal misschien in mijn memoires kunnen lezen hoeveel honderden mensen ik daarmee een nieuwe toekomst heb kunnen bezorgen. Ik moet ook eerlijkheidshalve toegeven dat alle vakbonden mij daar ook dankbaar voor geweest zijn. Ik wil alleen maar zeggen dat in een gezonde arbeidsverhouding het nemen en geven van werk, maar ook het teruggeven van werk binnen afgebakende krijtlijnen mogelijk moet zijn. Dat moet soepel, simpel en pragmatisch kunnen verlopen.

DEBATTEN

Nu kom ik terug tot het tweede deel van uw onderwerp: wat is de rol van de provincie daarin? Hoe zien wij dat? Ik denk dat het sociaal beleid van de provincie vlekkeloos is. Ik hoor weinig kritiek noch op het beleid naar onze eigen mensen toe noch op het beleid dat wij via onze organisaties, ik kom daar straks op terug, naar de basis toe geven. Ons bestuur als regionale, provincieoverkoepelende overheid moet er alles aan doen om de tewerkstelling, die de bron blijft van welvaart en welzijn in onze provincie, met alle mogelijke middelen te ondersteunen. Wij doen dat ook naar de sociale tewerkstelling, de sociale economie. Het is daarnet al gezegd dat onze EROV in 2000 gestart is met die initiatieven in de social-profitsector met het oog op het aanzwengelen van het professionalisme van het ondernemerschap. We hebben dat gedaan via rapporten, langlopende vorming, begeleidingsprogramma's enzovoort. Wij hebben ook de wisselwerking tussen de reguliere economie en de social-profitsector actief gestimuleerd.

In de toenemende tendens naar maatschappelijk verantwoord ondernemen hebben wij gesteld dat bedrijven en social-profit organisaties veel van elkaar kunnen leren. Deze wisselwerking hebben we in de praktijk ook gestimuleerd. We hebben de voorbije jaren veel projecten gedaan in de regionale sociale non-profitsector en ik verwijs daarbij naar de leden van uw fractie en ook naar mijn collega, mijnheer Hertog, die de vergaderingen van de EROV ook heeft bijgewoond. Wij hebben vorig jaar de sociale clausules van laaggeschoolden voor hun tewerkstelling laten uitgroeien. Daarvoor hebben we een seminarie opgericht om bedrijven te stimuleren om samen te werken met sociale-economiebedrijven. Daardoor trachten wij ook kansengroepen in de reguliere economie binnen te leiden. Hoe hebben we dat gedaan? Eén van de elementen waarmee we dat doen is het systeem van de aanbestedingen. Wij houden in onze aanbestedingen vast aan een bepaald percentage van tewerkstelling voor kansarme groepen waar een bedrijf dat meedingt voor een werk moet aan voldoen. Dus wanneer iemand een inschrijving doet voor een bepaald werk binnen de provincie is één van de factoren die we altijd nakijken hoeveel laaggeschoolden zij in hun pakket hebben. Dit is de verspreide techniek die we regelmatig toepassen. Wij trachten dat uit te breiden naar alle mogelijke toepassingsgebieden.

Ik kan u stellen dat het sociaal bedrijventrum "De Punt", dat u ongetwijfeld eveneens kent, door het provinciebestuur gesteund wordt en zich met deze vraag in de praktijk bezig houdt. Geval per geval en opdracht per opdracht onderzoeken zij in hoeverre laaggeschoolden uit alle sociale sectoren van de economie inzetbaar zijn in de reguliere sector. U weet dat het een langdurig proces is maar onze deputatie heeft er aandacht voor en zal dit concept ook in de praktijk trachten om te zetten. In elk geval kan ik tot slot van dit toch wel iets uitgelopen betoog stellen dat de provincie in alles wat ze als overheidstaak doet, heel duidelijk oog heeft voor de sociale economie waarop u terecht steunt.

De heer voorzitter

Dank u wel. Mevrouw Van der haeghen, u hebt het woord.

Mevrouw Van der haeghen

Ik heb met heel veel belangstelling geluisterd naar de gedeputeerde zijn uiteenzetting en zijn visie wat de arbeidsmarkt betreft en de verhoudingen daaromtrent. Maar, ik heb eigenlijk wel een prangende vraag: "spreekt u nu uit persoonlijke naam of spreekt u namens de deputatie?"

De heer gedeputeerde Dauwe

Wat het eerste punt betreft, was het een persoonlijke vraag aan mij dus sprak ik persoonlijk. Wat het tweede deel betreft sprak ik namens de deputatie. Mijn achtbare confrater heeft mij gewezen op een persoonlijk artikel in een tijdschrift dat niet van de deputatie was en ik heb dus onderlijnd dat in een samenleving, een economisch model men inderdaad de mogelijkheid moet hebben om arbeid te nemen en terug te geven wanneer het niet volstaat. Dit is mijn persoonlijke mening en dat heb ik hem ook gezegd. Het tweede gedeelte over de sociale economie die wij in onze provincie praktiseren, zowel binnen onze eigen personeelsbezetting als naar de groepen toe waar wij enig toezicht over hebben of waar wij enige inbreng in hebben, spreek ik namens de deputatie.

De heer voorzitter

Het is uitzonderlijk, dat mag een keer, maar normaal spreek je hier altijd namens de deputatie. In het laatste hoofdstuk heb je gesproken over sociale en reguliere economie. Dat was ook de kaart die mijnheer De Meerleer getrokken had. En hij had een kleine persoonlijke bemerking over uw VOKA en dat heb je een beetje gerokken. En je bent er toch niet aan uitgeraakt hoor.

De heer gedeputeerde Dauwe

Ik had vannacht 29 bladzijden klaargemaakt en ik heb de raad willen sparen om dat allemaal voor te lezen.

De heer voorzitter

Het feit dat je daarover gedroomd en nachtarbeid gepleegd hebt, pleit voor u, Mijnheer de Gedeputeerde. We komen bij cultuur en monumentenzorg. Ik vraag aan de mensen die een algemene tussenkomst willen houden een kleine voorrang voor iemand die mij zegt dat ze ziek is en die voor de algemene tussenkomst zou willen spreken. Het is mevrouw Goedele De Cock, ik heb haar gezegd dat ik het zal vragen en ik zie niemand zuur kijken. Mevrouw De Cock, u hebt het woord, de tussenkomst over "Het terugschroeven van een aantal subsidies in de sectoren taal- en letterkunde en geschiedenis". Het zijn ten andere uw departementen mevrouw, ik weet dat jij een licentiate in de Germaanse talen bent. U hebt het woord.

CULTUUR EN MONUMENTENZORG**BELEIDSNOTA P. 24-27: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG: HET TERUGSCHROEVEN VAN EEN AANTAL SUBSIDIES IN DE SECTOREN TAAL- EN LETTERKUNDE EN GESCHIEDENIS****Mevrouw De Cock**

Ja, dank u wel eerst en vooral voor het begrip.

Geachte heer Voorzitter, Geachte Collega's,

In de begroting voor 2008 stel ik vast dat men de bedragen voor een aantal projecten of instituten terugschroeft. Niet alleen ten opzichte van 2007 is er een daling maar ook ten opzichte van 2006. Ik besef dat er besparingen moeten worden doorgevoerd, maar ik wil er toch voor ijveren dat deze dalingen geen constante worden en dat men zich bewust blijft van het belang van ons cultureel erfgoed. Geachte Gedeputeerde, ik wil er nog iets aan toevoegen, ik weet dat u enorm geïnteresseerd bent als historicus. Ik hoor u nog heel gezapig vertellen over het bier brouwen of het bier door de eeuwen heen, vanaf de Middeleeuwen tot nu in Lebbeke. En als ik u dan mag geloven zouden wij allebei wellicht van grote drinkebroers afstammen. Dat was wel voor een bepaalde, andere reden; omdat er in de Middeleeuwen geen zuiver water beschikbaar was en het percentage alcohol was daarin natuurlijk ook veel minder, dus ik weet dat geschiedenis u heel erg interesseert. Ik heb uit de begrotingen een paar kleine voorbeeldjes gelicht omdat die me na aan het hart liggen.

Ten eerste is er het Woordenboek van de Oost-Vlaamse dialecten, toch wel een stokpaardje van professor Taeldeman. Ikzelf heb verscheidene jaren van hem les gekregen en ik kan u zeggen dat hij over dit woordenboek enorm enthousiast is. Tegenwoordig kunnen we een teloorgang van de dialecten vaststellen en dat vind ik als Germaniste heel jammer.

Ik heb nog het geluk gehad om via mijn grootouders met het dialect in contact te komen en ik beheers het ook. Jammer genoeg beheerst de overgrote meerderheid van mijn generatie dit dialect niet meer. Natuurlijk weet ik dat men het dialect niet in alle situaties kan gebruiken, maar alleen al voor de komende generaties hebben we de plicht de woorden neer te schrijven, nu het nog kan.

DEBATTEN

Een tweede item dat voor mij belangrijk is, is het Poëziecentrum hier in Gent. Het centrum is een onmisbare pijler in de verspreiding van poëzie. Dichters hebben het vandaag al moeilijk genoeg om te overleven of om subsidies te krijgen. Het Poëziecentrum vormt dan ook de – letterlijk en figuurlijk – ‘uitgelezen’ kans om het publiek kennis te laten maken met de dichtkunst. De subsidies daarvoor zijn dan ook broodnodig.

Een laatste voorbeeld dat ik wil aanhalen is ‘vzw Auschwitz in Gedachtenis’. We mogen de gewelddaden van de Tweede Wereldoorlog niet vergeten. Het moet in ons collectieve geheugen blijven zitten en het is dan ook noodzakelijk om deze instelling en haar subsidies te bewaren.
Dank u.

De heer voorzitter

We gaan door ... mijnheer de gedeputeerde ... of wil je meteen antwoorden? Wil je meteen antwoorden? Blijf je mevrouw? Ik wou applaudisseren, het was een heel mooie tussenkomst voor iemand die onwel is, er zat een zeker humor in ook.

Applaus

Mijnheer Dauwe, zeer uitzonderlijk antwoordt u mevrouw De Cock apart.

De heer gedeputeerde Dauwe

Mijnheer de voorzitter, dank u wel, waarde collega en beste Goedele, Bedankt op mijn beurt ook voor de heldere, klare en synthetisch gevatte tussenkomst. Algemeen zal u toch moeten beamen dat in 2008 de subsidies eigenlijk niet wezenlijk, op twee punten na, verminderd zijn. Het is hetzelfde gebleven, alleen zijn de apothekersbedragen van 978,24 EUR die soms in een begroting stonden ofwel 975 EUR ofwel 1 000 EUR geworden. Voor de rest is ongeveer alles gefatsoeneerd en hetzelfde gebleven. Je hebt inderdaad gelijk, er zijn twee zaken waar wel op bespaard is, dat is het Poëziecentrum en het Woordenboek van de Vlaamse Dialecten. Ik kom daar straks op terug, maar goed, die posten blijven bewaard. Alleen de subsidie aan het Louis Paul Boon-documentatiecentrum van de universiteit van Antwerpen voor het bezorgen van het verzameld werk van Louis Paul Boon is substantieel met 4 500 EUR verlaagd. Dat is de enigste post in heel de sector van het cultureel erfgoed die verlaagd is. Ik zal zeggen waarom, niettegenstaande Louis Paul Boon één van de belangrijkste Vlaamse auteurs is en van de streek van Aalst was, is die subsidie dezelfde gebleven. Alleen verwijst u terecht naar een éénmalige subsidie die we in het 'Boonjaar' in 2005 hebben gegeven. Die subsidie is inderdaad niet aangehouden omdat dat ook niet mogelijk was. Dus telkens als er een bepaalde verjaardag of een herdenking is, geven we een bepaalde vermeerdering van een subsidie, maar nadien komt dat dus terug op hetzelfde echelon. De financiële inbreng is dus inderdaad terug op hetzelfde echelon gebracht. Ook een project van de Vlaamse overheid en het Vlaams fonds voor letteren is eigenlijk op dat vlak op zijn plaats. We dachten dat Louis Paul Boon een Vlaamse figuur is en dat het eigenlijk nu ook aan Vlaanderen was om dit werk te ondersteunen. Temeer is ook gebleken dat de bijzondere subsidie die we twee jaar geleden gegeven hebben voor dergelijk werk – en het gaat niet alleen over Louis Paul Boon maar ook over gelijkaardige werken – in feite alleen maar ten goede komt aan de commerciële uitgeverij van zijn boeken.

U hebt dan ook gesteld dat een aantal subsidies voor geschiedenis, dus voor geschiedkundig onderzoek en heemkundige kringen verminderd zijn. Dat is ook maar ten dele juist. De algemene besparingsmaatregelen van twee jaar geleden hebben zich niet verder gezet. Deze subsidies zijn ongeveer dezelfde gebleven, ook al zijn ze dan afgerond op 3 nullen. Voor twee organisaties is de subsidie herleid tot nul. Dat is de stichting Achiël De Vos, dus de toponymie van het Meetjesland waarvan de publicatie nu al drie jaar op zich laat wachten, er is dus geen enkele publicatie gebeurd. Daarom hebben we het nu ook niet gesubsidieerd.

Dan natuurlijk de bijzonder gerenommeerde stichting Jan Palfijn Museum en Documentatiecentrum. Waarom hebben we deze subsidie teruggetrokken? Wel dat is natuurlijk een bijzonder interessante vereniging, maar die heeft een reservevorming die al 25 maal de maximale limiet heeft overschreden en onze audits hebben dus gezegd dat wij dit niet meer mogen of kunnen subsidiëren. Het heeft dus niets te maken met hun werking want die is schitterend. Bovendien hebben die mensen een zeer goede boekhouding, maar men heeft mij dus gezegd dat het niet meer kan. Ze hebben al een eigen vermogen gespaard, wat ik ten zeerste apprecieer, meer dan 25 maal de limiet die ons toegestaan is.

Voor de heemkundige kringen van Oost-Vlaanderen waarover u spreekt, is er een verhoging ingeschreven. Er zijn intussen al 45 heemkundige kringen, die allemaal een bedrag hebben gekregen zodanig dat de totaliteit verhoogd is. Hetzelfde kan men zeggen voor de kringen voor geschiedenis en oudheidkunde. Twee organisaties die zeer nuttig werk leveren, u hebt ze aangehaald, de bedevaart naar de graven van de Yzer en dan ook vooral de stichting "Auschwitz in Gedachtenis". Deze stichting werkt op het vlak van vredesopvoeding, verdraagzaamheid en gemeenschapsvorming en zijn nu niet verder betoelaagd. Waarom? Omdat zij eigenlijk geen Oost-Vlaamse werking hebben, althans dat blijkt uit de dossiers die ze ingestuurd hebben. De zetel van hun vereniging is niet in Oost-Vlaanderen gevestigd. Ze blijven gesubsidieerd maar er is een correctie gebeurd op het subsidiebedrag en dat is inderdaad naar beneden gecorrigeerd, maar dat is natuurlijk geen depreciatie van hun werk. Concreet is de reden hiervan omdat deze verenigingen in Oost-Vlaanderen eigenlijk geen werking hebben en omdat hun zetel ook buiten de provincie is.

De heer voorzitter

Dank u wel, Mijnheer de Gedeputeerde. Dan gaan we natuurlijk beginnen aan de algemene tussenkomsten. Mevrouw De Cock, ik zeg u dat deze voorrang en voorkeursbehandeling éénmalig is. U krijgt het woord en u krijgt het antwoord. De gedeputeerde spreekt u aan met Goedele, dat zijn allemaal aparte titulaturen, die zijn éénmalig. We beginnen nu met de algemene tussenkomsten. Mijnheer Beke, u krijgt het woord voor uw algemene tussenkomst.

BELEIDSNOTA P. 24-27: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG: HET POËZIECENTRUM

De heer Beke

Dank u, Voorzitter, maar ik wou naar aanleiding van de tussenkomst van de collega die ik volkomen onderschrijf, inderdaad ook wel een pleidooi houden voor het verder ondersteunen van het Poëziecentrum. Ik denk dat dit een heel belangrijke en merkwaardige bovenlokale, culturele instelling is. Ik herinner alleen maar aan het verleden waarbij wij hebben moeten vechten om dit centrum in Oost-Vlaanderen en in Gent te houden, zoniet was het naar Leuven verhuisd. Het is dus een uniek centrum, er is maar één Poëziecentrum in Vlaanderen en dat is het Poëziecentrum dat hier in Gent is. Het is een hele merkwaardige instelling en de collega's die daar ooit al zijn geweest zullen dat kunnen beamen.

We hebben aan het centrum ook in het verleden een projecttoelage gegeven voor de digitalisering van hun collectie. Ze hebben daar schitterend werk rond gedaan, en ik denk, Voorzitster, dat het wellicht eens een aanbeveling is om met de commissie daar te gaan naar kijken. Ze hebben volgens mij trouwens ook, Mijnheer de Gedeputeerde, een unieke verzameling van Zuid-Afrikaanse poëzie: de collectie van Heerde, die permanent wordt aangevuld, dat is een unicum hier in Vlaanderen. Zij hebben dat in het Poëziecentrum, dus ik denk dat dat allemaal elementen zijn om dit toch wel belangwekkend en bovenlokaal cultuurinitiatief de nodige aandacht te geven en dat in de toekomst de nuttige en nodige ondersteuning te geven.

De heer gedeputeerde Dauwe

Ik moet tot mijn spijt bekennen dat ik eigenlijk dat Poëziecentrum niet ken. Ik mag mij de vrijheid veroorloven u te vragen waar het gevestigd is en wat het juist is. Gelieve mij dat niet kwalijk te nemen.

DEBATTEN

De heer Beke

Het is gevestigd in een prachtig pand aan de Vrijdagmarkt, het vroegere leerlooiershuis op de hoek. Ik nodig u uit om daar eens te gaan kijken.

De heer voorzitter

'Het torenken' noemt men dat. Mijnheer Franck, vraagt u nog het woord? U hebt het woord.

BELEIDSNOTA P. 24-27: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Franck

Dank u, ik zal in eerste instantie met een positief punt beginnen.

We zijn blij dat dit bestuur een aantal van haar principes rond cultuur toepast bij een nieuwe subsidiëring: er is voor de eerste maal een subsidie voorzien van 35 EUR voor de Handelsbeurs Ha' via de vzw Mercator. Deze subsidiëring is een voorbeeld van het toepassen van de volgende principes uit de beleidsverklaring van 2007:

- cultuur toegankelijk maken voor allen;
- kansen geven aan diverse vormen van cultuur;
- betaalbare cultuur;
- gebiedsgerichte werking.

De Handelsbeurs heeft op een korte periode baanbrekend werk geleverd voor Vlaanderen: tal van jonge groepen kunnen hier op de meest ideale manier optreden, er is aandacht voor klassieke muziek, jazz, wereldmuziek, woordkunst, ... Men geeft groepen en individuen via een eigen platenlabel de kans een cd of dvd op te nemen. De subsidie is dus zeker goed besteed.

Nu voor de rest refereer ik naar mijn tussenkomst van februari. We wezen er toen al op dat wij eigenlijk de verdeling van bepaalde bevoegdheden onder de gedeputeerde niet goed begrijpen. Voor wat betreft cultuur hebben wij een aantal vragen voor wat betreft patrimonium.

Ik geef een aantal voorbeelden:

We hadden de kans de site van het PAM in Ename te bezoeken. Een bezoek dat zeker een vervolg zal krijgen in een volgende vergadering van de 4de commissie. Er wordt een museaal complex neergezet dat voor cultuur, in het bijzonder voor erfgoed, moet dienen maar waar tot op heden door de provincie blijkbaar niet mag of kan over gepraat worden. Alles wordt overgelaten aan een – voor mij nog altijd duistere – vzw en de enige inbreng van de provincie zijn eigenlijk de financiën. Daar stopt het mee. De toezegging dat het Vlaams Instituut voor Onroerend Erfgoed in dit gebouw zijn zetel zou hebben is een goede zaak in die zin dat dat instituut zal zorgen voor de nodige financiën. Nu heb ik in de wandelgangen gehoord dat dit uiteindelijk niet zou doorgaan. Dat betekent wel dat de provincie een aantal zaken zal mislopen naar financiën toe.

We keuren straks een behoorlijke (volg)subsidie goed voor het Caermersklooster, maar tot op heden weet vermoedelijk niemand wat we met dit gebouw, als het ooit klaar is, zullen aanvangen. In het dossier dat ik heb ingekeken circuleren sinds het begin '91-'92 een tiental voorstellen. Sinds gisteren komt er misschien een elfde voorstel bij. 'De Verdwenen Vogels' van pastoor Caermers in het Caermersklooster? Mooie alliteratie of een mooie titel voor een tentoonstelling? Wat ik wil zeggen is dat we eigenlijk nog niet weten wat we daar mee moeten aanvangen.

De Huysmanhoeve in Eeklo: ook hier zal er gerestaureerd worden, maar wat is de uiteindelijke bedoeling? Gaan die vogels er ook in kunnen? We weten het eigenlijk niet goed, maar het wordt wel al gerestaureerd zonder dat er eigenlijk een duidelijk doel is.

De scheepswerven Praet-Dankaert in Baasrode: de aankoop was in eerste instantie een soort oplossing voor een verkeerstechnisch probleem. Nu zijn we eigenlijk al ik weet niet hoeveel jaar verder maar we zien nog altijd niet goed waar we naar toe willen. Er is een opening op het nieuw decreet rond erfgoed waar men bijvoorbeeld een scheepswerf, en dan kijk ik terug naar de gedeputeerde, zou kunnen in ere herstellen om bijvoorbeeld oude schepen te herstellen. Dat is een mogelijkheid, dat zijn pistes die men nu eventueel oppoort maar waar men nu eigenlijk nog geen zicht op heeft.

Dan zijn er nog een aantal zaken waar ik zelf geen zicht op heb: het huis Van Wilderode in Moerbeke, Huis Thuysbaert in Lokeren en het meest hilarisch van alles, het huis 't Ename in Ename, dat is het huis Sorgelose in Ename. De fractieleider van de Open VLD vindt hier een mogelijkheid om cultuur wat lekkers te bieden dank zij de verkoop van deze woning en de eerste gedeputeerde neemt net dat huis op als één van de 28 projecten bij de prioritaire investeringen. Bestaat er nog zoiets als meerderheidsoverleg of geldt dat enkel op het niveau van de deputatie ?

We pleiten dat de deputatie, na haar eerste jaar, een aantal bevoegdheden op een logische wijze herverdeelt waarbij specifiek voor cultuur, de gedeputeerde ook de verantwoordelijkheid krijgt voor de gebouwen en sites die met cultuur te maken hebben. Het is onze innige overtuiging dat een dossier als het Caermersklooster sneller zou opgelost geweest zijn – zeker voor wat betreft het aanvragen van subsidiëring – indien de gedeputeerde van cultuur dat gebouw volledig onder zijn bevoegdheid had gehad.

We stellen vast dat deze deputatie geld te veel heeft als het gaat over een aantal domeinen als buitenlandse betrekkingen. Vietnam en China zijn hier al vermeld – tip voor de deputatie: in 2008 zijn er Olympische Spelen in Peking – voor economie, voor landbouw, maar andere domeinen als cultuur, milieu en welzijn blijven ter plaatse trappelen. Ze krijgen weliswaar soms wat meer, maar komen bijlange niet op het peil van 2006. Sommige projecten worden iets beter bedeed, anderen stagneren of verdwijnen bijna volledig uit het zicht. Waarom worden van projecten – ik weet niet wat die doen – als Bibliotheca Wasiana, vzw de Principaal, vzw Ingang, ... die in het verleden een minimale toelage kregen van minder dan 1 000 EUR, dan toch nog een paar honderd euro afgenomen? Ofwel vindt men het project waardevol, en dan steunt men het, ofwel vindt men het waardeloos en dan geeft men niets, maar die mensen met een lepeltje suiker naar huis sturen is niet mooi.

We stellen vast dat eens op de tafel kloppen kan helpen: de voorzitter van het Internationaal Filmfestival van Vlaanderen heeft op de 4de commissie zijn ongenoegen laten blijken over de vermindering van de subsidie voor zijn festival. Hij krijgt nu wat bij, net als alle culturele ambassadeurs, maar ook komt er een eenmalige subsidie voor de vertoning van de stomme film Napoleon in Berlare. Ik heb geen benul van de kostprijs van een dergelijke voorstelling en ik juich eigenlijk een decentralisatie van het Filmfestival van Vlaanderen buiten de grenzen van Gent ook toe, maar als die vertoning effectief 25 000 EUR kost - zijnde de toegekende subsidie - dan moet er wel eens over nagedacht worden of dat een nuttig bestede subsidie is.

Ook de subsidie aan nv Capitole blijf ik met verwondering bekijken: 80 000 EUR voor een puur commercieel bedrijf. Let wel, we hebben niets tegen deze vennootschap op zich: ze programmeren kant-en-klare producties, nogal dikwijls uit het buitenland, maar alle producties zijn ongeveer uitverkocht. Met andere woorden vullen ze zeker een leemte op in de markt. Maar hoe kan dit ingekaderd worden in de 5 vooropgestelde principes? Als men een vzw, zoals u vermeld hebt, 'de vrienden van Jan Palfijn' nu een beetje subsidie afpakt omdat ze op kosten van de provincie een spaarpotje hebben aangelegd dan vraag ik mij af of we de nv Capitole moeten blijven subsidiëren.

Dan heb ik nog twee zaken die onduidelijk zijn en die op ons afkomen.

In het najaar werd een vzw Waalse Krook opgericht door een aantal individuele personen. Opvallend was dat in die vzw individuen van de Vlaamse Gemeenschap, individuen van de stad Gent en individuen van de provincie Oost-Vlaanderen aanwezig waren, blijkbaar allen ten persoonlijke titel. Laten we elkaar geen Liesbeth noemen, het is duidelijk dat die individuen daar niet ten persoonlijke titel zitten maar wel degelijk de Vlaamse Gemeenschap, de stad Gent en de provincie Oost-Vlaanderen vertegenwoordigen.

DEBATTEN

Doel van de vzw is kijken op welke wijze een bibliotheek voor de 21ste eeuw kan gecreëerd worden in het centrum van Gent. Een kostprijs is voorlopig nog niet vooropgesteld, maar we mogen verwachten dat de stad Gent en de provincie Oost-Vlaanderen garant zullen moeten staan voor een bedrag van minstens 10 miljoen EUR elk. We moeten ons nu reeds afvragen of we dit als provincie zullen doen. Gezien de embryonale status van dit dossier heeft het nu niet veel zin hier veel over te zeggen, maar er komen zeker andere gelegenheden want de provincie zal hier mee moeten betalen, dat is voor ons duidelijk.

Waar we mogelijks ook zullen moeten bijbetalen is het NTGent. Ik was verwonderd de artistiek leider Johan Simoens te horen op de VRT-radio, de dag van de première van 'Instinct', een zeer goede productie overigens. Hij vertelde dat het tekort van zo'n 3 miljoen EUR niet zijn schuld was want dat er bij zijn aantreden in 2002 reeds een put van 2 miljoen EUR was. Als dit zo is dan is de provincie samen met de stad Gent en het Vlaams Gewest serieus in de fout gegaan. Indien dit niet zo is moeten wij als provinciale overheid ook de kans krijgen de puntjes op de i te zetten. Werken aan ons imago is één van onze doelstellingen. De kern van mijn betoog is wel dat we vermoedelijk voor wat betreft het NTG ook zaken zullen moeten bijpassen.

En dan als laatste de koppelsubsidies.

De eerste gedeputeerde en de fractieleider van Open VLD trekken van leer tegen de koppelsubsidies voor restauraties. Wij zeggen, dank u wel Vlaams Gewest voor die subsidies. Zij zijn de motor gebleken van de restauratie van heel wat gebouwen die zonder subsidie van de overheid geen kans zouden krijgen. Hoelang zou het dossier van het Caermersklooster nog aangesleept hebben zonder de inspanning van het gewest? Vermoedelijk tot het klooster een ruïne was geworden.

Men is ook wat selectief: de eerste gedeputeerde heeft in zijn speech de koppelsubsidies geroemd, waar hij letterlijk zegt Interreg III: we zetten bewust 2 650 000 EUR provinciale middelen in om een veelvoud aan Europese en Vlaamse ondersteuning ten bate van de Oost Vlamingen te kunnen genereren. Maar het gaat natuurlijk niet over cultuur, het gaat over economie.

Tot besluit: Groen! vraagt:

- dat een aantal dossiers met argusogen bekeken worden in 2008: het Expertisecentrum, de Waalse Krook en het NTGent;
- dat er dringend een oplijsting komt van alle gesubsidieerde projecten en dat waardevolle initiatieven voldoende gehonoreerd worden en dat een aantal zaken die we meeslepen uit een ver of minder ver verleden eindelijk eens geëvalueerd worden. Met het geld dat we daar uitsparen kunnen we veel doen;
- tot slot, dat is nog een klein stokpaardje van mij, ik blijf het toch spijtig vinden dat er eigenlijk niets voor archivering voorzien is. Er is een begin waarbij de gemeentelijke archivariissen samengeroepen zijn maar er is eigenlijk strikt genomen niets voorzien. Ik vind dat wel jammer omdat vermoedelijk bepaalde gemeenten zonder steun van de provincie niets kunnen doen en dat er dan veel zaken zullen verloren gaan. De gemeenten die wel iets doen worden: die worden eigenlijk niet gehonoreerd door de provincie. Dus ik pleit daarom, dat is een persoonlijk stokpaardje, om daar dan toch eens een beetje aandacht aan te besteden.

Ik dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel mijnheer Franck. Mijnheer Joris heeft het woord voor een algemene tussenkomst over cultuur en monumentenzorg.

Rumoer

Mijnheer Joris heeft didactisch materiaal meegebracht.

BELEIDSNOTA P. 24-27: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Joris

Ja, ik heb graag de micro. Dank u.

Deze keer heb ik geen boeken bij, Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, maar een heus object, een boek is ook een object, maar dit is een echt object. Volgens mijn bescheiden mening is dit een boog. Dat is een boog die mijn zoontje gemaakt heeft van 1 tak, in de tuin gevonden, en 1 eind touw, in de garage gevonden. Het schiet niet al te best maar hij heeft zich daar wel al kostelijk mee geamuseerd. Ik heb intussen samen met hem al een veel grotere, mooiere boog gemaakt waar hij echt mee kan gaan schieten. Niet op dieren natuurlijk, gewoon op een doos of op een windroos.

Gelach

Zelfs niet op mensen! Niet op levende wezens. Mijn reputatie van wreedheid is erger dan de werkelijkheid denk ik. Nu, ik zei u dat dit volgens mij een boog is. Niet iedereen gaat daarmee akkoord. Volgens de webstek van het SMAK is dit een kunstvoorwerp. Als u mij niet gelooft, en u gelooft mij waarschijnlijk niet gezien mijn antecedenten en gezien het kwadrant in de zaal waar ik uit vandaan kom, open dan eens de webstek van het SMAK. In het hoofdstuk collectie kunt u alfabetisch kijken welke kunstenaars er allemaal instaan. Kijk naar René Heyvaert en daar zult u dit kunstvoorwerp zien: "Kleine boog, 1975, materialen: hout en koord". Ja, dat wist ik ook al. Goed, dit is natuurlijk symptomatisch voor iets, want ik daag iedereen hier in deze zaal uit om mij nu het verschil uit te leggen tussen die boog die mijn zoontje gemaakt heeft en die boog die in het SMAK als kunstvoorwerp ligt. Het zal u niet lukken want volgens mij is er daar gewoon geen verschil. Je kan misschien zeggen van die in het SMAK dat er hier nog een takje meer is, maar dat is niet de essentie natuurlijk.

Kort voor hij stierf heb ik nog voor een tijdschrift een interview afgenomen van de controversiële kunstcriticus Jan D'Haese. Die zei dat het enige aspect van kunst wat er aan veel kunstvoorwerpen is, dat is dat ze dat in een museum zijn, want als je dat op straat zou vinden, zou je het nog niet oprapen. Het is omdat het in een museum staat, dat iedereen het als kunst beschouwt. Het wordt gecamoufleerd door daar een heleboel woordenkramerij en bla bla rond te verkopen. De tekst en de praat daarrond is belangrijker geworden dan het zogenaamde kunstvoorwerp zelf. Jan D'haese kon daar ongelooflijk sappige en geestige dingen over vertellen.

Ik ga gewoon om te illustreren dat hij weldegelijk gelijk had eventjes terug een paar voorbeelden van het SMAK nemen. Daar zie je hoe je praat voor de vaak kunt verkopen rond niets. De afbeelding is te klein, maar dit 'kunstvoorwerp' is een afvoerputje zoals u allemaal onderaan in de lavabo of in de douche of in de badkuip hebt, maar dan in een muur geplaatst. Geniaal he? Het is van Robbert Gober en het heet 'Drain', afvoer dus. 'Drain' van 1989 staat er op de webstek, "ziet er uit als een heel eenvoudig afvoerputje, ware het niet dat het in de muur geplaatst is. Met die ingreep maakt hij van horizontaal verticaal, en laat hij de ruimte kantelen. Met een wrange ironie verwijst dit werk naar een traditionele opvatting van een kunstwerk als raam op de wereld en naar de strakke, zuivere esthetica van het Amerikaanse minimalisme. Wat Robert Gober blootlegt, is de onderkant van een Amerikaanse samenleving die alles wat 'vuil' is, - dat wil zeggen alles wat afwijkt van de blanke en mannelijke norm - weg dweilt of onder de deurmat veegt. Zijn werk bespeelt angst en lustgevoelens en roept associatie op met homoseksualiteit, geweld en scatologie. We vangen een glimp op van een wereld aan de andere kant van het afvoerputje." Met mijn paard in mijn haardos moet ik af en toe eens haar uit zo een afvoerputje vissen. Is dat een antiracistische daad of wijst dat op verdrongen homoseksualiteit of een gewelddadige neiging? Ik weet het niet. Ik denk dat dit voorbeeld uitputtend genoeg is. Ik zal er nog ééntje geven omdat het zo grappig is. Dit afvoerputje is nonsens, daar is gewoon veel praat rond verkocht. De tekst maakt van iets onbenullig of probeert iets onbenullig voor te stellen als een groot kunstvoorwerp. Helaas werkt dat bij vele ministers van cultuur en schepenen en gedeputeerden van cultuur. Die trappen daar met vier pootjes tegelijk in.

DEBATTEN

Ik geef nog een laatste voorbeeld van Donald Judd: "Six Open Plywood Boxes Dividing a Wall into Sevenths". De tekst: "zes open doosvormige bakjes hangen op een horizontale lijn aan de wand. Het werk kan als volkomen statisch bestempeld worden, is volledig non-figuratief, drukt geen emoties uit en wil ze ook niet oproepen. Wél dwingt het de toeschouwer door zijn weloverwogen dimensies tot een bewuste, accurate observatie. De afstand tussen de dozen is evenredig met de lengte van de muur en ze hangen plusminus op gezichtsniveau. Door deze vaststelling ontstaat er een duidelijke relatie met de ruimte en de architectuur. De voorwerpen behouden hun driedimensionaal aspect. De open ruimte tussen de omsloten ruimtes wordt evenzeer als volume opgevat." Dat is weer een heleboel poeha voor iets wat een boer instinctief doet als hij de ruimte tussen de stal en het woonhuis afboordt met zes paaltjes of zes boompjes op mooie tussenafstanden. Dit is weer niets dat met veel woordenkramerij opgeblazen is tot een kunstvoorwerp.

En dat deed mij ook vannacht – soms heeft een mens ook eens slapeloze nachten, in dat opzicht kom ik met de gedeputeerde overeen klaarblijkelijk – denken aan Willem Elsschot. Niet dat hij zo een woordenkramer was want hij was een echt kunstenaar met woorden, ik dacht aan zijn beroemde "Lijmen" en "Het been", daar komt ook zo een charlatan in voor, Boorman, weet je wel. Het zou uit een catalogus voor gesubsidieerde kunst kunnen komen, met zijn Algemeen Wereldtijdschrift voor Financiën, Handel, Nijverheid, Kunsten en Wetenschappen dat zogezegd 250 000 lezers heeft en waarmee hij die arme familie dat een schamel bestaan instant houdt door huisliftjes te produceren, afzet. Hij licht hen op door hen 100 000 van die tijdschriften te verkopen, waar ze natuurlijk nooit iets aan zullen hebben. Ze gaan failliet aan die 100 000 tijdschriften. Hij beweert wel dat hij 250 000 lezers heeft en dat het een enorm tijdschrift is, maar dan komt er toevallig eens een stoute klant binnen, gaat in de weelderige kantoren van dat tijdschrift kijken en ziet dat het allemaal lege lokalen zijn waar de spinnenwebben aan het plafond hangen en er duimdik stof ligt. En dan ziet hij dat als één grote blaas, dat tijdschrift dat bestaat eigenlijk niet, dat is een fictie.

Ik denk dat u allemaal wel eens het soort mails krijgt van een Nigeriaanse minister of prinses met als onderwerp: "Afrikaanse miljoenen op zoek naar eigenaar". Ze bieden u een bankrekening aan van 700 miljoen, je moet dat maar eventjes op uw rekening zetten en dan krijg je daar 10 percent van. Dat soort oplichterij à la Boorman, à la de Nigeriaanse prinsessen, daar drijft de huidige kunstwereld helaas op. Ik zou willen dat er eens een gedeputeerde of een minister of een schepen van cultuur de moed had om tegen dat soort charlatans, bedriegers te zeggen dat ze eerst leren schilderen, leren beeldhouwen, leren houtsnijden of leren mozaïekjes leggen, want dat ze dat niet kunnen subsidiëren.

Ik heb hier al dikwijls op dezelfde spijker geklopt en ik ben telkens zeer negatief geweest. Ik zou nu ook graag eens een positief alternatief voorleggen van hoe in mijn ogen, als ik gedeputeerde was – wat nooit zal gebeuren, tenzij er een revolutie of een wonder gebeurt – hoe ik zou proberen van de enorme kloof tussen het brede publiek en de artistieke wereld een beetje kleiner te maken. Want het potentieel daarvoor is zeer groot, de kansen voor een democratisering van echte kunst zijn veel groter dan nog maar twee generaties geleden. Ik herinner mij toen ik klein was dat wij geen enkel geïllustreerd kunstboek in huis hadden. Wij hadden geen tien muziekplaten en we hadden één dichtbundel: de verzamelde werken van Guido Gezelle in twee delen.

De wereld van de kunsten is voor mij maar open gegaan in de lagere school toen mijn vader een zedelijke geïllustreerde Winkler-Prins-encyclopedie kocht. Daar stonden schilderijen in, ik denk dat ik al die schilderijen nog voor mijn geestesogen zie. Je hebt mij hier al dikwijls met stapels kunstboeken zien aankomen, en ik zou willen dat je nu in plaats van dat soort charlatans die je nu subsidieert eens de auteurs van die boeken die ik meebreng zou vragen om uit het klassieke repertoire de vijf of de tien kunstwerken te kiezen die zij mooi vinden en erbij uit te leggen waar de mensen op moet letten om dat te appreciëren. De gewone mens die geen kunstgeschiedenis heeft gestudeerd moet worden uitgelegd hoe hij naar dat schilderij moet kijken of wat hij in dat beeldhouwwerk moet opmerken om dat ten volle te appreciëren. Geen holle woordenkramerij maar een soort wegwijzer en dat is nodig en ik had dat ook nodig.

Ik herinner mij, ik zat aan de universiteit, ik had toen al beter moeten weten, maar er moest mij toen iemand zeggen dat wanneer je naar een schilderij van Vermeer kijkt niet de schepen, gezichten of de huizen het essentiële zijn maar het licht. In een schilderij van Vermeer is het bijzondere het licht. De weerkaatsing van licht in een parel licht dat door wolken wordt gefilterd. Vermeer is een schilder van licht. Toen wist ik dat het niet zomaar holle woordenkramerij is want dat deed een snaar trillen en ik zag plots al die schilderijen van Vermeer letterlijk en figuurlijk in een heel ander licht. Kijk, dat is iets wat een openbaar bestuur zeer goed zou kunnen doen als het zich daar op toeleegde. Grote kunstwerken begrijpelijker maken voor het publiek.

Ik zal twee voorbeelden uit de muziek nemen. Eén dat voor mij persoonlijk het begin was om op een volwassen manier naar muziek te gaan luisteren. Want in het begin toen ik als twintigjarige voor het eerst naar non-verbale muziek, naar instrumentale muziek luisterde, liep ik daarin verloren. Ik wist wel dat het prachtig moest zijn want iedereen zei dat het mooi was, maar ik miste dingen. Tot ik eens een langspeelplaat kocht met filmmuziek van The Alamo, dat is nu geen groot meesterwerk, maar op de hoes stond daar iets uitgelegd. Daar stond dat de eerste stukken romantisch zijn, de figuren worden daarin voorgesteld, dat de held verliefd wordt op het mooie meisje uit Texas enzoverder. In het laatste hoofdstuk, in de apotheose wanneer de Mexicanen het fort bestormen, is het donder en geweld, "Sturm und Drang", kanonvuur, hakken en slaan, en je hoort dat in die muziek, in de instrumenten. Maar ook als je goed luistert hoor je daar flarden van melodieën uit de eerste stukken, van de romantische stukken. Je beseft dat het allemaal als bladeren in de herfstwind wordt weggeblazen in die gewelddadige, bijna bombastische muziek van de finaleslag. Nadien ging ik daar opnieuw naar luisteren en toen hoorde ik iets wat ik eerder niet had gehoord. Dat zou de taak van een openbaar bestuur kunnen zijn. De mensen die weten dat er iets in zit maar het niet vinden, van die te helpen en te gidsen. Van te zeggen dat ze daar op moeten letten of ze naar een bepaalde zaak zo moeten luisteren of er zo naar kijken.

Ik heb nog maar heel recent voor de verjaardag van mijn vrouw een boek gekocht over een opera die mij niet veel zegde, want ik ben geen operafan tot nu toe, nooit geweest. Maar zij is gefascineerd door "De Toverfluit". Ik vind die muziek prachtig, ik heb al vaak naar die cd's geluisterd maar in dat verhaal verdwaalde ik en begreep er niets van en vond het daarom dwaas. Ik zag wel dat de vrijmetselaarssymboliek oppervlakkig in dat boek zit, maar dat kon dat verhaal, die opera voor mij niet interessant maken.

Toevallig had ik nu voor haar een boek gekocht waarin dat verhaal wordt uitgelegd, waarin de symboliek in die opera wordt uitgelegd en waarin wordt gezegd dat die vrijmetselaarssymboliek maar een kersje op een heel grote taart is. Als je dat verhaal echt wil snappen, moet je weten dat Mozart daar een heleboel mythologische en vooral alchemistische motieven in heeft gezet. Bijvoorbeeld Papageno is de Hermesfiguur uit de alchemie. Heel dat verhaal vertelt wat we nu in moderne, psychologische termen 'een individuatieproces van een mens die groeit naar volwassenheid en naar een rijpe leeftijd' zouden noemen. Ik had al eens een video-opname van die opera voor haar gekocht maar er zelf nooit naar gekeken, zo weinig interesseerde het mij, maar nu ga ik er wel naar kijken want nu heb ik een sleutel om het te begrijpen. Het is goed zo een sleutel aan te reiken aan iemand die tot nu toe altijd zei: "opera zegt mij niets, ze schieten iemand dood op de scène maar hij valt niet neer en hij begint te zingen", want nu zal het hem wel interesseren.

De wegwijzer aanbieden, dat zou een openbaar bestuur in een goede publicatie of in een reeks goede publicaties op verschillende domeinen zoals bijvoorbeeld opera, muziek, beeldende kunst voortreffelijk kunnen doen. De expertise in Vlaanderen is beschikbaar, kijk maar eens naar de auteurs die elk jaar opnieuw bijvoorbeeld voor de populariserende reeksen van het Davidsfonds, die prachtige boeken uitgeven en die ook zeer verstandig, zeer pedagogisch gedoseerd commentariëren en uitleggen zodat de artistieke waarde tot zijn recht komt en zodat ook de leek het kan begrijpen. Dat soort mensen moet u aantrekken en moet u vragen om eens voor ons een vademecum of bloemlezing van hun tien lievelingskunstwerken of lievelingsopera's of lievelingssymfonieën te maken en uit te leggen waar je op moet letten. En dan zal je echte democratisering van echte kunst hebben bereikt.

DEBATTEN

Een democratisering bereik je door de mensen te helpen iets te appreciëren wat zij graag willen. Niet door hen mordicus iets proberen op te dringen, iets wat ze eigenlijk niet lusten. Dan eindigt ze zoals in die grap over wat de eerlijke manier om snel rijk te worden is. En de meeste politici weten daar het antwoord niet op. Het is heel simpel. Je moet een frituur openen tegenover een nouvelle-cuisinerestaurant. Dat drukt een beetje het probleem uit waarin het cultuurbeleid zit. Dat is nouvelle cuisine, een groot bord en veel show en veel tralala, maar wat krijg je: twee erwttjes, een worteltje en een stuk biefstuk ter grote van een vingertopje. En wat doet de mens dan? Dan gaat hij daarna eigenlijk naar iets wat beneden zijn niveau is. Hij gaat friet eten met worst en mayonaise. Dat is ook eens lekker, maar dat is niet de bedoeling van cultuurbeleid om naar het niveau friet, worst en mayonaise af te dalen. Cultuurbeleid zou het equivalent moeten zijn van de personen een behoorlijke, uitgebalanceerde, evenwichtige maaltijd met een goed wijntje erbij te geven, kortom iets wat hij lekker vindt. Probeer hem niet iets door de strot te rammen zoals we nu doen met ons cultuurbeleid. Iedereen is beleefd op zo een expositie en zegt dat het zeer interessant en zeer mooi is. Achteraf zeggen ze "waar hebben die idioten, die kaffers, ons geld weer aan weggegooid?" Zeg niet dat ik dat hier niet correct samenvat. Mensen zijn altijd heel beleefd, maar achteraf denken ze er altijd wel het hunne van.

De heer voorzitter

Mijnheer Joris, kan je afronden?

De heer Joris

En hiermee ben ik klaar. Ik pleit voor een project: wegwijzers naar schoonheid of wegwijzers naar cultuur. Ik denk dat u niet lang zal moeten zoeken om bekwame mensen aan te trekken, want de expertise en de goede wil en het pedagogisch talent om zo een wegwijzers te schrijven en samen te stellen, dat ligt in Vlaanderen voor het grijpen. Ik heb, ik ga nog een bekentenis doen om af te sluiten, al die boeken die ik hier ooit heb laten zien, allemaal gekregen als recensie-exemplaren. Dat betekent dat ze er zoveel van verkopen dat ze zich dat kunnen permitteren. Zelfs aan een recensent van een klein of van twee kleine tijdschriften, zo een dure boeken als recensie exemplaar te geven. Dat betekent dat er een enorme drang is om zulke dingen te lezen en te begrijpen en er veel geld aan uit te geven. Wel, laat ons zorgen dat ook de mensen die er wat minder dan de gemiddelde 100 EUR per stuk aan uit kunnen geven, dat die ook aan hun trekken komen. En dan kunt u met evenveel geld als u nu uitgeeft, niet alleen de populairste gedeputeerde van cultuur worden maar ook diegene die het meest zinvolle beleid heeft gevoerd in vele, vele legislaturen.

Dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Dank u wel mijnheer Joris. Normaal houdt u zeer droge tussenkomsten over cultuur enzovoort, maar vandaag heb je dat gedaan met een grote ironie en humor, en dat is toch aangenamer luisteren. Uw tussenkomst over cultuur is wel zeer breed gegaan, maar het is een algemene tussenkomst. De volgende algemene tussenkomst is van de voorzitter van de commissie: mevrouw Maria Verheirstraeten. Mevrouw, u hebt het woord.

BELEIDSNOTA P. 24-27: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG: ALGEMENE TUSSENKOMST

Mevrouw Verheirstraeten

Dank u wel. Voorzitter en Collega's,
Als voorzitter van de 4de commissie wil ik graag een paar kanttekeningen maken bij de beleidsverklaringen van het komende jaar voor wat betreft cultuur, leefmilieu, middenstand en EROV.

Nogmaals stel ik de vragen "wat is kunst? wat is cultuur?". Er is al heel wat over gepraat en geschreven en men blijft erover praten en schrijven. Men kan er niet zomaar een exacte definitie van geven. Wat wel zeker is, is dat wij er allemaal mee te maken hebben. Het gaat over hoe we met de dingen omgaan en hoe we dit zin geven. Het behoort tot de essentie van het leven. In de beleidsnota vinden we terug dat er zal gezorgd worden voor een goede cultuurspreiding en de toegankelijkheid ervan. We juichen dit volop toe.

Mensen verenigen zich en geven zo gestalte aan hun leven. Cultuur draagt bij tot individuele ontplooiing, maar is ook een toegangspoort om mee te participeren aan de samenleving. Dat moeten we blijvend aandacht geven. Dat kunst en cultuur zomaar voor iedereen toegankelijk is, is niet vanzelfsprekend. Een laag inkomen kan een drempel zijn, maar er zijn ook mentale drempels om de stap te zetten naar een toneel, een museum, een tentoonstelling enz. Initiatieven die hierop inspelen moeten we ten volle blijven ondersteunen. Ze zijn een spel binnen het culturele leven en zijn met de sociale netwerken die ze opbouwen broodnodig voor onze democratische samenleving. Ook voor kleinschalige projecten waar vrijwilligers initiatieven nemen om bijdragen te leveren aan de ontwikkeling of het behoud van ons cultureel patrimonium en ons erfgoed, wil ik speciale aandacht vragen en blijvende ondersteuning vanuit de provincie.

Onze culturele ambassadeurs krijgen in 2008 wat meer financiële ondersteuning. We moeten ze koesteren. Ze betekenen immers veel voor ons, Oost-Vlamingen. Ze zorgen voor een bovenlokale en zelfs voor een internationale uitstraling.

Opnieuw gebeuren weer belangrijke investeringen in de culturele sector. We zullen ze kritisch blijven evalueren. Ik noem het Caemersklooster waar we van verwachten dat er een doeltreffende bestemming zal aan gegeven worden. Met de restauratie van de Sint-Baafskathedraal dragen we bij tot het instandhouden van een erfgoed dat tot ver buiten onze landsgrenzen belangstelling moet blijven wekken en dat voor Oost-Vlaanderen en de stad Gent bijzonder belangrijk zal blijven in de toekomst.

Met het nieuwe gebouw op de provinciale archeologische site te Ename konden we met de 4de commissie al van dichtbij kennis maken. We dringen erop aan dat dit indrukwekkende gebouw, nu nog in ruwbouw, een volwaardige return zal geven aan de Oost-Vlaamse bevolking. Dit moet een provinciale meerwaarde en uitstraling geven. We vragen ons af wat de invulling ervan zal worden. Tot zover cultuur.

De zorg voor natuur en milieu zal in de toekomst ook onze grote bekommernis blijven behouden. De evolutie met betrekking tot de duurzame ontwikkeling zullen we nauwlettend opvolgen. Ook voor milieu, educatie en de MOS-projecten op school vragen we bijzondere aandacht en blijvende ondersteuning. Het budget voorziet de aankoop van gronden in functie van bosaanleg in Oost-Vlaanderen en dat stemt ons blij. We denken dat gebieden die op dit vlak achtergebleven zijn, voorrang moeten kunnen krijgen.

Tenslotte blijft de stimulering van de sociaal-economische streekontwikkeling een prioritair actieterrein. Wat de ondersteuning voor de middenstand betreft vinden we dat dit een belangrijke provinciale taak is die zoals in het verleden gevoerd kan worden door EROV. Met hun ervaring zijn we er zeker van dat de nodige energie zal gestoken worden om mogelijkheden voor de profitsector en detailhandel evenals voor de sociale profitsector verder uit te werken.

Het zou goed zijn het Groot Vleeshuis verder uit te bouwen met onder andere bio- en hoeveproducten. Wat betreft de ondersteuning naar gemeenten toe verwachten we dat de nodige inspanningen zullen gebeuren inzake thema's als bovenwinkelwonen, buurtwinkels en andere projecten voor de detailhandel.

We beseffen dat de keuzes die moesten gemaakt worden bij het opstellen van deze begroting niet altijd gemakkelijk zullen geweest zijn en dat er rekening moest gehouden worden met een historisch gegroeide situatie.

Het is aangenamer centen te kunnen geven dan te moeten inkrimpen of centen te weigeren. Wat voorligt getuigt van visie en doordacht werken. We kijken uit naar de toekomst.
Dank u.

DEBATTEN

De heer voorzitter

Dank u wel mevrouw, de volgende algemene tussenkomst is van uw partijgenoot en fractieleider. Mijnheer Liebaut, u hebt het woord.

BELEIDSNOTA P. 24-27: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Liebaut

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik heb eigenlijk voor die algemene tussenkomst maar drie items en het eerste item sluit enigszins aan bij het exposé van onze collega Marc Joris. Dat is puur toeval want ik heb zijn tekst op voorhand niet gezien, ik heb er deze nacht dus niet over kunnen nadenken. Mijn voorstel is dat we werk zouden maken in de komende maanden en jaren – als het niet anders zou lukken – van het eigen kunstbezit. De provincie heeft in de loop van de vele tientallen jaren, voorafgaand aan dit jaar, kunstwerken aangekocht. Elk jaar is er in het jaarboek van de provincie bij mijn weten, en zeker de laatste jaren, een lijst verschenen met daarbij soms geïllustreerd materiaal van die kunstwerken die men aangekocht heeft. Het is wel zo dat daaromtrent toch heel veel schimmigheid en onwetendheid bestaat. Die kunstwerken die zijn er uiteraard, maar die zitten verborgen in de vele kantoren die dit provinciebestuur kent. Er is maar een deeltje van die kunstwerken toegankelijk voor het publiek. Ik heb in een exposé van collega Joris in een verder verleden, zij het dan toch enigszins omfloerst toch wel allusie horen maken op de kwaliteit van de aangekochte kunstwerken. Vanuit zijn filosofie kon hij daar absoluut mee akkoord zijn. Hij sprak – tenzij ik hem slecht beluisterd heb – toch enigszins denigrerend over die aankooppolitiek. Omwille van het feit dat die kunstwerken verborgen zitten, hebben wij als raadsleden geen precies beeld van wat uiteindelijk dat bezit is van de provincie en het publiek nog veel minder.

Omdat die kritiek rond die aankooppolitiek leeft, voorzitter, is mijn voorstel dat in het Caermersklooster, onze eigen tentoonstellingsruimte, een tentoonstelling wordt georganiseerd van dit provinciaal kunstbezit. Dit kan eventueel gepaard gaan met een publicatie waarin dat kunstbezit wordt toegelicht door deskundigen. Dit gebeurt liefst op een klare, interessante en verantwoorde manier, zonder woordenkramerij. Op die manier krijgen de Oost-Vlamingen de kans te zien wat de provincie gepresteerd heeft in de loop van de voorbije 50 jaar op stuk van aankopen. Dat is een middel om die investering te laten renderen. Tenslotte is dat allemaal betaald met belastinggeld en is het normaal dat juist het publiek dat belastingen betaalt, de controle en het recht heeft om uiteindelijk te zien wat er met dat geld gebeurt. Het zou misschien een middel zijn om enige kritiek die daaromtrent leeft te doven. Ik pleit er voor dat er niet te veel in de kasten of in de kelders blijft zitten, maar dat we een werkelijk, concreet en volledig overzicht krijgen van wat er op stuk van aankooppolitiek gebeurt. Dat is een eerste voorstel.

Daarnaast wil ik even terloops zeggen dat wij toch bijzonder voorzichtig moeten zijn met onze kritiek op die moderne kunst. Onze collega, de heer Joris – ik hoor hem ook heel graag bezig – overdrijft een klein beetje denk ik. Ik weet ook dat er heel veel kluchtspelers en kluchtzangers zijn maar we mogen toch niet vergeten dat alle kunstrichtingen sinds de 19de eeuw en zelfs veel vroeger telkens zijn onthaald geweest op spot, afwijzing en scherpe bewoordingen. Er zou een prachtige literatuur te maken zijn met al datgene wat aan scherpe kritiek – waarbij mijnheer Joris zijn woorden zelfs verbleken – over de expressionisten, impressionisten, kubisten, abstracte kunsten enzovoort verschenen is. Vandaar dat ik dus zou pleiten voor enige weerhoudendheid en voorzichtigheid ten overstaan van die aankooppolitiek, maar ook ten overstaan van de moderne kunst in het algemeen. Dat was een eerste item, Mijnheer de Voorzitter.

Het tweede item sluit er bij aan – om een beetje in herhaling te vervallen – namelijk dat beeldenpark in Puyenbroeck. Ik zal er zeer kort over zijn voorzitter. Ik laat de artistieke kwaliteit en de betekenis ervan voor Oost-Vlaanderen even terzijde. Ik herhaal wat ik daarnet al gezegd heb, namelijk dat rendement. Ik heb betoogd dat die beelden die nu verspreid staan over het park en die bijna onzichtbaar zijn, dat die niet benaderd worden door het publiek. Ze worden zelfs niets eens geduid ten voordele van het publiek. Dus met andere woorden rendeert het geld dat er gedurende vele jaren terecht is in geïnvesteerd niet. Het rendement zou maar ontstaan als men dat zou concentreren. Vandaar mijn sterk punt.

Het tweede en laatste argument – en dan zwijg ik voor de volgende vijf jaar als ik hier mag blijven zitten – Mijnheer de Voorzitter, over dat beeldpark. Het tweede argument is de beeldvorming rond de provincie. Wij zijn altijd op zoek als provincie naar een gelaat, wij willen gezien worden. Ik denk dat zo een beeldpark waarvoor de investeringen niet groot zullen worden om de eenvoudige reden dat die beelden er al zijn en de aankoop reeds gebeurd is een middeltje kan zijn om inderdaad opnieuw iets bij te dragen rond die beeldvorming over de provincie, om de provincie een gezicht te geven. Dus er is terzelfder tijd een economisch maar ook een cultureel rendement, het draagt bij tot de imagovorming van ons provinciebestuur. Het Oost-Vlaamse Middelheim.

En mijn laatste en derde item voorzitter, ik schiet dus snel op, is een pleidooi voor het digitaliseren van de Oost-Vlaamse kranten en weekbladen uit de 19de en de 20ste eeuw. Ik ben geïnspireerd door wat hier in het verleden gebeurd is. 'Le Journal de Gand' is op kosten van de provincie niet alleen gereconstrueerd, maar is volledig op film gebracht en van wie het ter beschikking is gesteld, is mij nog altijd een mysterie. Waar berusten die documenten? Wie kan daar gebruik van maken? Ik spreek over heel veel geld. Waar zit dat ergens en wat is het rendement ervan?

Terzelfder tijd ben ik geïnspireerd door wat nu gebeurt in onze eigen universiteitsbibliotheek, waar Google duizenden boeken – ik ben het totaal aantal vergeten – zal digitaliseren. De universiteit van Gent is uitgekozen als één van de projecten in Europa, het tweede of eerste in België waar dat zal gebeuren. We krijgen met andere woorden straks op het internet, in navolging van wat al bestaat, een belangrijke collectie ter beschikking en die staat ter beschikking van iedereen zonder onderscheid. Voorzitter, waarom pleit ik daarvoor? Omdat ik mij al te zeer bewust ben van het belang van die Gentse krant. Die heeft in de 19de en in een stuk van de 20ste eeuw een uitzonderlijke rol gespeeld in de Belgische politiek en uiteraard ten overstaan van het Oost-Vlaamse en Vlaamse publiek in het algemeen. Maar het dagblad 'Het Volk' was jaar en dag de spreekbuis van de Christelijke Arbeidersbeweging vanaf het begin in 1891 tot en met niet zo lang geleden.

In de loop van de geschiedenis van de arbeidersbeweging binnen de socialistische partij heeft 'De Vooruit' hier een exceptionele rol gespeeld. Ik denk terug aan de exemplaren van die eerste jaargangen die je kunt gaan bekijken in de kelder van onze universiteit en die bijna compleet verwoest zijn. Ze kunnen nog moeilijk gebruikt worden om ze te verfilmen of te digitaliseren. Ze zijn blijkbaar te brutaal behandeld in de loop van de jaren, en het is daarom de hoogste tijd dat ze gered worden. Terzelfder tijd zijn 'Le Messenger de Gand', 'Le bien public', 'La Flandre liberale', allemaal kranten die destijds jarenlang een exceptionele en belangrijke rol hebben gespeeld in een tijdperk waar politiek nog veel belangrijker was dan vandaag. In die kranten was dat politiek van a tot z, van de eerste bladzijde tot de laatste. Ze zijn ontstaan en gepubliceerd in een tijdperk dat de vrijheden nog maar pas verworven waren en toen de mensen nog beseften wat de waarde daarvan was. In dat tijdperk was de democratie nog pril en nog niet volledig verworven in de politiek, dus voor heel veel mensen was dat iets van zeer groot belang. Daarmee heb ik natuurlijk niets lelijk gezegd over mijn eigen tijd, maar u hebt mij wel begrepen.

Voorzitter, mijn voorstel is dat wij in, samenwerking met de universiteit uiteraard, en in samenwerking met – ik durf zelfs denken aan Google – werk zouden maken in de loop van de komende jaren van het digitaliseren van deze kranten en weekbladen om ze op die manier te bewaren. In elke stad van enige omvang en zelfs in kleine gemeenten waren er één of meerdere weekbladen. Die weekbladen hebben een ongelooflijk belang voor de lokale geschiedenis. Ze zijn een rijke bron voor de genealogen en voor iedereen die zijn stamboom wil opmaken – en dat zijn er duizenden – ook in Oost-Vlaanderen. Die weekbladen geven een overzicht van de mentaliteitsevolutie, van de culturele evolutie en van zoveel andere dingen. Ze zijn van uitzonderlijk belang en ik zou dus willen pleiten dat we ook daar mits reconstructie een meerjarenprogramma zouden opzetten om in samenwerking met de gemeentebesturen die dat willen – wij doen al veel in samenwerking met de gemeentebesturen – dat belangrijk patrimonium vastleggen. Dit kan gebeuren volgens bijvoorbeeld verdeelsleutel 50/50, 40/60 of 60/40, dat kan allemaal besproken worden uiteraard.

DEBATTEN

In het vorig bestuur is er 1 weekblad verfilmd, dat was de keuze toen. Ik weet dat er vandaag systemen bestaan die bij digitalisering de garantie bieden dat de digitale beschikking kwalitatief op peil wordt gehouden. Het Nederlandse bedrijf Pictura dat op dit moment samenwerkt met de gemeente Temse voor de digitalisering van 'De Gazette van Temse' is bijzonder sterk uitgerust. Ik zeg dat maar terloops, dat is geen reclame, niemand heeft er wat aan. Dit bedrijf levert dus kwaliteit maar terzelfder tijd zorgen ze er voor het gedigitaliseerde bestand over x jaar niet kwalitatief vermindert maar dat het op peil blijft. Dus die dingen bestaan, die zijn op dit moment op de markt. Ik denk wanneer wij correcte financiële afspraken maken met de gemeentebesturen dat wij door de gemeenschappelijke belangstelling een belangrijk patrimonium kunnen redden. Voorzitter, dit is dan het ook het middel om die kranten en weekbladen ter beschikking te stellen van het publiek. Ik heb dus opnieuw dezelfde redenering:

1. wij redden iets;
2. het rendement voor de provincie is bijzonder belangrijk, er wordt aan beeldvorming gedaan.

Het zijn maar drie voorstellen voorzitter en ik weet dat achter die drie voorstellen veel werk zit, dat het gepaard gaat met de uitgave van heel wat geld, maar ik denk dat het drie voorstellen zijn die in ons cultuurbeleid een plaats zouden kunnen en zouden moeten hebben.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel mijnheer Liebaut. Ik ga eerst door naar alle tussenkomsten, schrijf het op, dan kan de discussie beginnen want als ik nu doorlaat komen de mensen te laat. Mijnheer Liebaut, de tweede grootste bibliotheek ter wereld, in Oxford, The Bodleian wordt gedigitaliseerd, 10 000 boeken per dag worden er gescand. Natuurlijk is Oxford wel de tweede grootste universiteit ter wereld ook. Dus 10 000 per dag en ze hebben nog voor veel jaren werk hoor, want het is de grootste bibliotheek ter wereld. Mijnheer Johan Beke heeft ook een algemene tussenkomst. Je hebt het woord.

BELEIDSNOTA P. 24-27: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Beke

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Door zijn tussenkomst heeft collega Joris eigenlijk een perfecte illustratie gegeven van wat actuele kunst is en wat de bedoeling daarvan is, namelijk een discussie opwekken. De collega heeft ook gezegd dat er bij elke nieuwe kunststroming discussies worden gevoerd. Dat is juist de bedoeling. Het zou niet goed zijn in een open samenleving om dat te verdoezelen, dat te verdonkeren. Ik denk dat dit ook belangrijk is. Wij kunnen discussiëren over kleur en smaak en van mening verschillen, maar ik denk dat we dit fenomeen toch ook niet kunnen ontkennen.

Mijnheer de Voorzitter, Gedeputeerden, Collega's, ook nu weer wordt bij dit budgetdebat van 2008 ruim aandacht besteed aan het provinciale cultuurbeleid. En ik denk dat gedeputeerde Dauwe zich daar gelukkig mag bij achten.

Er mag gezegd worden dat het provinciale cultuurbeleid die aandacht verdient. Het heeft een rijke traditie, het geeft uitstraling aan onze provincie en het wordt door vele cultuuractoren gewaardeerd. En ik moet in die zin verwijzen, met een beetje droefenis, naar het laatste culturele jaarboek, dat daar een prachtige illustratie van geeft, maar dat vanaf nu vervat wordt in het algemene jaarboek.

Ik stelde reeds bij vorige tussenkomsten dat dit provinciale cultuurbeleid vooral gekenmerkt wordt door een overdrachtenbeleid. Ongeveer 36% van ons totale budget binnen cultuur. En evenwel – ik heb het ook al gezegd – ontbreekt het ons aan de juiste cijfers om een perfecte analyse te maken. We zitten hier eigenlijk met een koppeling van cultuur en recreatie, alhoewel recreatie ook een bepaalde vorm van cultuur is.

Naast die overdrachten hebben we het stimuleren van kunstinitiatieven, onder andere met onze provinciale prijzen. We hebben dan ook nog onze eigen werking – het Caermersklooster, de provinciale musea – en ten slotte de investeringen en de verplichte uitgaven, koppelsubsidies, waar ik straks nog op terugkom.

Ons cultuurbeleid steunt dus op een vrij rijke traditie. Reeds jaren volgen we de genoemde sporen, zij het dat er binnenin intussen ook vernieuwingen merkbaar zijn, zij het nog in beperkte mate.

Deze vaststelling noopt mij te zeggen en een pleidooi te houden voor een meer inhoudelijke discussie over hoe wij in de toekomst dat cultuurbeleid verder moeten laten evolueren.

De actoren deputatie en vooral de administratie, maar ook de culturele sector, impulseren dat beleid. Maar ik stel vast dat het nog iets te weinig gebeurt door de actor provincieraad, ondanks de cultuurdebatten die we hebben gevoerd en voeren.

Ik denk dat er in die zin vooral ruimte voor is, ook in de cultuurcommissie.

Laat ons dus het politieke debat voeren om dit debat over cultuur verder levendig te houden.

We hebben onze uitgangspunten voor het cultuurbeleid in het beleidsplan 2007-2012 neergelegd. Die geven het algemene kader. Maar deze moeten nu uiteraard verder geconcretiseerd worden. En ik noem ze kort:

- een goede spreiding;
- een duurzame, open en verdraagzame maatschappij nastreven;
- het bevorderen van de Oost-Vlaamse identiteit;
- het uitbouwen van relaties met andere sectoren;
- zorg dragen voor traditie, maar vooral ook voor vernieuwing;
- een goed evenwicht uitbouwen tussen structurele en projectgebonden ondersteuning.

Ik denk dat we daar alle ingrediënten hebben om in de komende jaren een boeiend cultuurbeleid te voeren.

Ik wil dat nu even toetsen aan onze initiatieven, toetsen aan deze doelstelling.

Ten eerste het overdrachtenbeleid.

Het valt mij op dat wij vooral gekenmerkt worden door een structurele ondersteuning en in beperkte mate – maar het neemt toe – door projectsubsidiering. Ik herhaal wat ik vroeger al stelde, namelijk dat we in deze verhouding zouden kunnen ingrijpen en dat er daar een beter evenwicht kan gezocht worden.

Projectondersteuning laat meer gericht beleid toe.

Het kan vele vormen aannemen: wij kunnen ons namelijk richten op experimenten, zeggen dat wij via projecten experimenten toelaten, en dat is ook goed, het opstarten van projecten, de innovatie ondersteunen, uitbreidingen mogelijk maken, investeringen toekennen, het zich richten op bepaalde doelgroepen of bepaalde thema's, het opzetten van samenwerkingsvormen, enz.

Dus we hebben daar voldoende mogelijkheden om met projectsubsidie bepaalde impulsen te geven terwijl structurele subsidie eerder vlak werkt en de zaken in stand houdt.

Belangrijk is dat we de structurele ondersteuning in de toekomst beter in de tijd beperken. Bijvoorbeeld de duur van de legislatuur. En dat we ook een keuze zouden maken en zeggen: de organisaties die niet landelijk ondersteund worden, kunnen door de provincie worden ondersteund. De ontvangers zouden zich moeten inschrijven in de door ons vooropgestelde doelstellingen en daarop geëvalueerd worden. Dan zouden we een nieuwe dynamiek zien ontstaan.

In de lijst van de gesubsidieerde organisaties en initiatieven, zoals ik die overloop, zie ik nog een aantal die hier helemaal niet aan voldoen of die eigenlijk een lokale werking hebben.

En ik moet zeggen dat de gemeenten de laatste jaren, vooral ook via de cultuurfondsen, voldoende middelen krijgen om nu die lokale initiatieven behoorlijk te ondersteunen. Dus in die zin ligt er voor de provincie een andere opdracht weggelegd.

De provincie moet zich dus uitsluitend richten naar mijn gevoel op de bovenlokale initiatieven. In die zin blijft het voor mij een vraag – ik heb die in het verleden ook gesteld, maar ik zie dat men daarop verder gaat: is de verdere subsidiëring van het platform voor de Oost-Vlaamse volkshogescholen echt wel verantwoord?

DEBATTEN

Zij ontvangen een bedrag van 15 000 EUR vanuit de provincie, maar deze instellingen worden door Vlaanderen gesubsidieerd a rato van één euro per inwoner. Dat betekent dus 1 300 000 EUR. Mijn vraag is of wij daar nog subsidie moeten aan geven? Ik denk dat zij zichzelf wel voldoende kunnen beredderen, laat staan dat zij een algemene opdracht hebben.

In dat hoofdstuk verwijs ik ook nog eens naar het Expertisecentrum, maar ik ga daar nu niet dieper op ingaan. Het is een vrij initiatief en de vraag is: moeten we dit verder ondersteunen? Deze subsidieovereenkomst, die voorziet in een subsidie van ruim 260 000 EUR en die hoger is dan de subsidies voor de 'Culturele ambassadeurs', is een zaak die mij toch blijft achtervolgen. Wij wachten op een grondige evaluatie wat dat betreft en een bijsturing zoals trouwens ook door de deputatie is vooropgesteld.

Dan kom ik bij het kunstenbeleid.

Vooreerst vermelden we hier onze vele tornooien en prijzen.

Ook hier kunnen we het beleid vernieuwen en bijsturen. Ook hier is een toetsing nodig aan onze doelstellingen. Ook hier moet ruimte zijn voor vernieuwende projecten naast de waardevolle traditionele initiatieven.

Er zijn koppelingen mogelijk.

En ik heb het al eens gesteld, maar ik wil het toch herhalen: bijvoorbeeld het waardevolle initiatief van de jonge solisten die wij mogelijkheden geven om op te treden. We laten dat gebeuren in deze raadszaal. De vraag is: is dit een geschikte ruimte? Is het niet beter dat we dit laten doorgaan in één van de salons van de Opera? Een culturele ambassadeur die we royaal subsidiëren waardoor er een return zou ontstaan en waardoor we deze kunstenaars meer uitstraling zouden geven, maar terzelfder tijd ook aan de provincie en waarbij wij ook nieuwe doelgroepen zouden kunnen bereiken, met name mensen die anders misschien alleen maar naar de Opera komen en niet naar de raadszaal van de provincie. Het is maar een idee, maar ik denk dat we meer in win-winsituaties moeten gaan denken.

En dat brengt mij nu bij de culturele ambassadeurs: het Internationaal Filmfestival, het Festival van Vlaanderen, het kunstencentrum Vooruit, de Vlaamse Opera en verder het NTGent, de Capitole, de Handelsbeurs, het Muziekcentrum De Bijloke Gent.

Dat zijn stuk voor stuk grote cultuurdragers, ook op het internationale vlak.

Zij dragen bij tot het versterken van de Oost-Vlaamse identiteit, de één weliswaar wat sterker dan de andere.

Wellicht moeten we dit aspect met hen beter verankeren, beter afspreken en ook vragen dat daar voldoende aandacht wordt aan besteed.

Ik moet toegeven dat ik bijvoorbeeld in het waardevolle kunstencentrum Vooruit, maar ook in de Opera, te weinig merk dat de provincie daar een belangrijke actor is. Er gaat te weinig provinciale uitstraling van uit.

Het is dus een goede keuze en wellicht moeten we dat beleid versterken. Daar is door de collega's en ook door de voorzitter al op gealludeerd. Ik denk dat de provincie er alle belang bij heeft om zich verder te identificeren met deze grote culturele manifestaties.

En misschien moeten we – het is maar een idee – een nieuwe indeling maken. Ik stel voor:

- eerste categorie, en dan werken we misschien met Michelinsterren of met culturele sterren: de culturele ambassadeurs met een internationale uitstraling: Festival van Vlaanderen, Filmfestival, enz.;
- tweede categorie: de grote culturele initiatieven zoals bijvoorbeeld de Capitole, de Handelsbeurs, die behoren tot die groep die een sterke bovenlokale uitstraling hebben;
- derde categorie: degenen die op een waardevolle manier bovenlokale culturele uitstraling geven.

Dat brengt mij dan op een volgend punt, namelijk de eigen provinciale initiatieven en instellingen.

In de loop van de voorbije jaren zijn vaak bescheiden initiatieven uitgegroeid tot wat ze vandaag de dag zijn. Alhoewel ik moet vaststellen dat de meeste initiatieven vaak ontstaan zijn uit toevalligheden, bijvoorbeeld het beschikbaar zijn van een collectie waarmee men geen blijf wist of gebouwen die leegstonden en waarvoor een invulling werd gezocht. Ik moet in die zin verwijzen naar de pastoor van collega Jef Van Pée met zijn opgezette vogels. Dat was een perfecte illustratie. Hij wist niet meer wat hij met zijn collectie moest doen toen hij zijn pastorij verliet en schonk deze aan de provincie met daaraan verbindend de vraag en eigenlijk de toezegging om daar een heus natuureducatief museum van te maken. Het is er natuurlijk nooit van gekomen en ik spreek mij niet uit over het waardevolle ervan, maar ik geef het als illustratie van hoe in het verleden vaak initiatieven in onze provincie tot stand zijn gekomen.

Ik mag ook verwijzen – en gedeputeerde Dauwe kent dat zeer goed – naar het Boerenkrijgmuseum, waarover hier vaak emotionele maar boeiende en interessante discussies zijn gevoerd.

Dus vaak groeit het bij toeval en ik pleit ervoor in de toekomst dat soort zaken meer het gevolg te laten zijn van het beleid dat wij willen voeren en die dan uitvoering geven aan dat beleid.

Dat brengt mij bij het Caermersklooster.

Ik denk dat wij gelukkig mogen zijn met ons provinciaal kunst- en cultuurcentrum – dat wij ooit hebben aangekocht in het kader van 150 jaar België. Dat mogen wij niet vergeten. Openbare besturen werden aangemaand om iets te doen voor het nageslacht. Wij hebben dat gedaan. Dus we moeten er ook zorg voor dragen – waar op dit ogenblik interessante tentoonstellingen en andere culturele evenementen in plaatsvinden.

Gelukkig staan we hier voor nieuwe uitdagingen. We zijn gelukkig dat minister Van Mechelen een toezegging heeft gedaan om het gebouw te laten restaureren.

Dat brengt ons bij de afwerking van de derde vleugel en dan beschikken we over een volwaardig cultureel centrum.

Ik denk, Collega's, dat het ook nodig is.

Wij hebben behoefte aan de uitbreiding van de tentoonstellingsruimte, behoefte aan bijkomende ruimte voor culturele evenementen.

Ik denk dat we de discussie over de invulling niet moeten houden nadat het gerestaureerd is, maar vooraf, omdat de restauratie mee kan bepalen hoe het moet gebeuren en welke bestemming wij eraan willen geven. Maar ik pleit onomwonden om dit centrum – en we moeten opnieuw ook het eerste deel, dus infirmerie en de brouwerij, erbij betrekken – tot één geheel om te vormen zodanig dat wij gebruik kunnen maken van de grootheid van de culturele uitstraling van Gent om met ons provinciaal cultureel centrum op een hoger niveau te kunnen scoren en het uitstraling te geven.

Ik wil mij aansluiten bij wat collega Liebaut heeft gezegd in verband met ons kunstbezit, namelijk dat wij daar echt mogen verwachten dat er eens een overzichtstentoonstelling komt over ons rijke culturele kunstpatrimonium.

Ook onze musea kennen een merkwaardige voorgeschiedenis.

Ooit was er een discussie in deze provincie of wij bepaalde musea – het SMAK, het Museum van Sierkunst – zouden overnemen, want we hadden eigenlijk geen museum. Maar eigenlijk zijn door de archeologische vondsten in Velzeke en Ename onze archeologische musea gegroeid.

We kiezen dus voor archeologische musea. Dat is de focus voor de provincie, naast het molencentrum 'Mola' in Wachtebeke, waarvoor er ooit plannen bestonden om er een heus provinciaal molenmuseum van te maken.

De provincie Oost-Vlaanderen is, in tegenstelling tot andere provincies, bijvoorbeeld Limburg, maar ook zeker Antwerpen, eerder bescheiden op het museale vlak. Maar goed, wij hebben nu een goede basis en we moeten dat verder uitbouwen.

Wellicht is het ontbreken van een museaal beleidsplan, zeker in het verleden, daar de oorzaak van en eerder een verklaring.

DEBATTEN

Onze huidige musea zijn onderling complementair als archeologische of oudheidkundige musea op het tijdspad van de Romeinse tijd over de middeleeuwen tot zelfs bijna vandaag. Dus moeten we ze in de komende jaren zeker tot op een hoger niveau tillen willen we hun toekomst verzekeren. De sites Ename en Velzeke hebben behoefte – en we hebben dat vastgesteld tijdens de recente bezoeken – aan bijkomende ruimte.

Ename zit geprangd in een weliswaar liefvallige, maar te kleine huisvesting en vele museale functies kunnen daardoor onvoldoende ingevuld of uitgebouwd worden. Het is dus nodig dat het museum – en we hebben het gehad over de nieuwbouw – kansen krijgt om zich te herlokaliseren, te herdefiniëren en uit te breiden in het nieuwe gebouw en waar het samen met het VIOE – en ik was verbaasd om collega Franck te horen zeggen dat het niet zou doorgaan, want bij mijn weten is er nog altijd een bereidheid in Brussel om dat wel te doen – een nieuw, modern en dynamisch museumproject kan uitbouwen, strevend naar een landelijke erkenning.

Ik kom daar straks nog op terug, want dat zal nodig zijn.

Het gebouw zal in die zin dringend moeten worden bijgestuurd in functie van onze behoeften, in functie van wat wij nodig hebben voor onze musea.

En laat ons ook eens even nadenken of bepaalde functies zoals het depot, de bibliotheek, die we ook in Velzeke hebben, misschien niet beter samengebracht worden in dat nieuwe gebouw, waardoor er misschien andere ruimte ontstaat in Velzeke.

Ik denk dat we dat ook niet uit de weg mogen gaan.

Dit kan wellicht – en dit is ook te overwegen, samen met de andere functies – leiden tot besparing.

Beide musea hebben in functie van de erkenning door Vlaanderen een gemeenschappelijke structuur. Dat is een ander punt. Maar in de praktijk zijn hier twee verschillende instellingen met een verschillende structuur en cultuur aan het werk. Ename is een provinciale dienst, terwijl Velzeke werkt onder de vorm van een vzw, met nog eens een verankering, historisch gegroeid - afspraken zijn ooit gemaakt maar zouden geleidelijk aan uitdovend zijn - met de stad Zottegem.

Het lijkt mij toch wel zinvol hierover na te denken.

Behouden we dat zo of gaan we naar een eenheid van structuur, hetzij in de één of de andere vorm?

Dat is een ander punt, maar ik denk dat we daar toch aandacht moeten aan besteden.

Mijnheer de Voorzitter, Gedeputeerden, Collega's, belangrijk is ook dat we de budgetten voor de beiden in evenwicht houden en ik moet vaststellen, als ik mijn cijfers nakijk, dat in de laatste jaren onze eigen provinciale dienst het museum in Ename toch wat budgetten heeft ingeleverd, terwijl dat minder het geval is in Velzeke.

En dat dateert nog vanuit de vorige legislatuur.

En dan zijn er nog de andere dossiers. Ze zijn ook genoemd: Baasrode, de Waalse Krook en dan de koppelsubsidie, waarvan ik - in tegenstelling tot collega Franck - eigenlijk altijd, en tijdens het kerntakendebat zeer zeker, heb gepleit om dat af te schaffen.

Neem nu het Caermersklooster.

Het is de zorg van Vlaanderen om de monumenten in Vlaanderen in stand te houden. Zij kunnen dat betalen. Wij moeten niet verplicht worden – en ook de gemeenten voor een deel – om daar aan vast te hechten.

In die zin is koppelsubsidie niet een zaak die in eerste instantie door de provincies moet verdedigd worden en Vlaanderen zal dan wel volgen. Het is eerder omgekeerd.

Ik ben dus pleitbezorger om daarvan af te stappen.

Ten slotte wil ik eindigen met enkele bedenkingen en het houden van een pleidooi om cultuur in de toekomst ook meer te zien als een hefboom voor economische ontwikkeling en het bevorderen van het welzijn in onze provincie.

Nog teveel zit cultuur opgesloten in zijn eigen harnas.

Dat cultuur ook een bijdrage kan leveren tot economische ontwikkeling, wordt bijvoorbeeld aangetoond door onze culturele ambassadeurs zoals het Festival van Vlaanderen, het Filmfestival. Ik moet bijvoorbeeld maar verwijzen naar O'de Gand en het Scheldefestival, dat wij ook gekend hebben, het Festival van Vlaanderen en in zekere zin ook de Capitole, maar dat is een andere discussie.

Ik pleit voor een integraal cultuurbeleid en ik wil ook een grotere koppeling van cultuurevenementen aan toeristische en economische aspecten.

We zijn op de goede weg. Ik herhaal: het Festival van Vlaanderen, maar ook het promotiecentrum voor streekproducten, waar wij enerzijds een economische functie vervullen, maar terzelfder tijd ook een culturele door de tentoonstellingen die daar gebeuren. Dus ik denk dat het een koppeling is die stimulerend kan werken. Het is een bescheiden begin, maar een goede aanzet.

Ik pleit voor meer innovatie in de cultuur, netwerkvorming, interdepartementale samenwerking, competentieontwikkeling en een duidelijke bovenlokale uitstraling, maar ook voor vernieuwende aspecten in cultuur: popmuziek, maar ook de gastronomie.

Ik denk dat het ook belangrijk is en dan koppelen we weer met het economische aspect.

Ik pleit ook voor een verdere en toenemende grensoverschrijdende samenwerking met Zeeland.

Ik denk dat het ontzettend belangrijk is.

Op deze manier kan cultuur bijdragen tot een beter Oost-Vlaanderen, waar het goed is om te wonen, te leven, te werken en zich te ontspannen, maar vooral ook om te genieten.

En het ogenblik is gekomen om die discussie ten gronde te voeren in de komende tijd. Gedeputeerde Dauwe zal dat zeker niet ontkennen. Hij biedt zelfs, in zijn volle persoon, de garantie om cultuur ook als levensgenot te zien.

Ik denk dat we dat niet mogen ontkennen.

Laat mij eindigen met het formuleren van een paradox en daar moet u eens over nadenken: 'groot zijn, maar klein zijn in de benadering' versus 'het kleine koesteren om groot te zijn'.

Dank u.

BELEIDSNOTA P. 24-27: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG: DE BOUW VAN EEN DERDE VLEUGEL IN PAM VELZEKE

De heer De Loor

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zal in ieder geval veel korter zijn dan de vorige sprekers.

Ik zal uiteraard kort zijn omdat het minstens al de tiende keer is dat ik over het provinciaal archeologisch museum van Velzeke tussenkom. Maar ik heb getracht daar altijd een andere invalshoek aan te geven. Ik ga er ook niet lang over spreken omdat de commissie, onder voorzitterschap van mevrouw Verheirstraeten, een week of twee geleden een bezoek heeft gebracht aan het museum en de problematiek ter plaatse heeft kunnen ervaren. De commissieleden hebben op dat moment uitleg gekregen over het project 'derde vleugel Pam Velzeke'.

De leden van de raad van bestuur hebben zich ook twee weken geleden nogmaals kunnen buigen over deze problematiek in aanwezigheid van de gedeputeerde, die de raad van bestuur voorziet.

Maar misschien voor de nieuwelingen heel kort in drie fases de lijdensweg die de derde vleugel van Velzeke heeft gekend.

Het is dus eigenlijk, in tegenstelling tot wat mijnheer Beke zegt, niet zo toevallig dat Velzeke een archeologisch museum heeft. Velzeke is – ik ga mij niet uitspreken over Ename, Mijnheer Beke – altijd een heel belangrijk dorp geweest gedurende de vele eeuwen die we gepasseerd zijn. Dat zult u zelfs ongetwijfeld veel beter weten dan ikzelf. Het is zeker niet toevallig dat het Pam daar is.

Het museum is eigenlijk wel gegroeid vanuit een gemeentelijk initiatief, heel bescheiden in de onderwijzerswoning van de gemeenteschool en verder uitgebreid naarmate men meer vondsten door amateur-archeologen verkreeg. Daarna is het verder uitgebreid tot de andere vleugels van de oude gemeenteschool.

Maar ondertussen bleef het uit zijn voegen barsten, smekend naar uitbreiding met de derde vleugel.

Het museum werd in het begin van de jaren '90 overgenomen door het provinciebestuur, waarbij er een engagement was – zeer bescheiden – van de stad Zottegem om daar jaarlijks 500 000 BEF in te brengen, maar waarbij ook de gebouwen overgedragen werden, want dat wordt soms wel een keer vergeten. Ook dat werd toen afgesproken.

DEBATTEN

Uiteraard is er in 1994 vanuit het museum naar de dienst Cultuur een initiatief genomen waarbij de schreeuw naar die derde vleugel voor het eerst kenbaar werd gemaakt aan de toenmalige cultuurbeleidscoördinator.

Men is daar toen in de raad van bestuur beginnen over praten.

Het probleem was alleen dat we geen grond hadden voor die derde vleugel. Er was een ideaal stuk grond naast het museum, dat intussen ook werd verworven door de provincie, maar op dat moment was het nog niet van ons. Het was wel een lijdensweg – soms twee stappen vooruit en dan weer drie achteruit, dan weer vier vooruit – om die grond te verwerven.

Uiteindelijk werd in 1999, Mijnheer de Gedeputeerde, deze grond onteigend om dringende redenen. We zijn vandaag eind 2007. Als u iets onteigent om dringende reden is het dat er druk op zit, dat men dat zo vlug mogelijk moet verwerven.

Toch is dat niet gelukt.

Dus wat was de volgende stap?

Dat was het stedenbouwkundig aspect. Blijkbaar was die grond niet geschikt voor die derde vleugel.

Dan is men beginnen discussiëren in de raad van bestuur, ondertussen aangevuld met nog twee lokale mandatarissen, mevrouw Van Cauter, die nadien gedeputeerde is geworden, en mevrouw Eeckhout, die nu Vlaams parlementslid is. Ze hebben het dus allemaal door die interventies al veel verder geschopt dan ikzelf. Dus gesteund door die twee mensen zijn we dan in de raad van bestuur beginnen nadenken wat we eigenlijk het best als optie kozen.

Er is toen door mevrouw Van Cauter een optie naar voor gebracht die heel goed leek voor de raad van bestuur. Maar men heeft in de deputatie er dan toch voor geopteerd om een andere piste te bewandelen, namelijk het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan, dat dan weer geconcretiseerd en goedgekeurd werd door deze provincieraad ergens in 2004.

Deze stap was dus alweer voleindigd.

De volgende stap was natuurlijk de nodige budgetten in de begroting krijgen.

Zowaar, tot mijn grote verwondering, was het budget voorzien in de begroting 2005.

Alleen was bij de volgende begrotingswijziging dat bedrag weer weg. Het was weer verdwenen. Waar was het naartoe? Niemand zal verbaasd zijn, of misschien de nieuwelingen wel: het was naar Ename. Dat was natuurlijk begrijpelijk. De gedeputeerde had het recht om een keuze te maken.

In 2005, Mijnheer de Gedeputeerde, na 11 jaar interventies in deze raad – en na de laatste keer heb ik het eigenlijk opgegeven – heb ik gevraagd aan de gedeputeerde: gaat u nu eindelijk geld voorzien in 2007? Maar hij heeft mij toen gezegd dat hij hier waarschijnlijk niet meer zou zijn en dat het voor zijn opvolger was.

Dus kom ik nu bij u terecht.

Vandaag is het bedrag niet voorzien.

Ik heb daar ook begrip voor. Wij hebben daar in de raad van bestuur van het museum twee weken geleden zeer uitgebreid over gediscussieerd. U hebt toen kunnen ervaren dat het nog altijd een kluwen van onduidelijkheden is. Juist, of niet? Zoals ontwerpers die al twee jaar geleden met hun ontwerp op de raad van bestuur van Pamzov kwamen, maar waarover wij ondertussen niets meer gehoord hebben. Die ontwerpen zullen allicht nog bestaan. Maar tot op vandaag staan we nog altijd nog niet heel ver.

Eigenlijk ben ik van plan, Mijnheer de Gedeputeerde, ten minste als u mij vandaag een heel duidelijk engagement geeft naar 2009 toe, om daar niet meer over tussen te komen. Maar u moet mij wel een goed engagement geven.

Mijn vraag is: durft u het nu hard maken dat er in 2009 een budget zal voorzien zijn voor deze derde vleugel?

Ik denk dat de problematiek u zeer goed bekend is. U bent al twee keer ter plaatse geweest. Dus eigenlijk smee ik naar een heel duidelijk en eerlijk engagement voor 2009.

Als u dat doet vandaag ga ik, net als mijnheer Liebaut daarnet, u de volgende vijf jaar daar niet meer over lastig vallen.

Alleen daarvoor al zou u het kunnen doen.

Dank u.

De heer voorzitter

Dames en Heren,

Mijnheer De Loor heeft gesproken zonder papiertje. Hij heeft zelfs naar geen tekst gekeken. Dat is zijn zorgenkind. Hij kent dat door en door. Daarom alleen verdiende hij het in feite om gedeputeerde van Cultuur te worden, zeker over Velzeke.

Maar, Mijnheer De Loor, de stenografen hebben het zeer moeilijk gehad. U hebt zeer snel gesproken. U moet daar een keer aan denken.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het stond natuurlijk de socialistische fractie vrij mijnheer De Loor voor te dragen als gedeputeerde, quid of het de bevoegheden cultuur zouden geweest zijn.

Ik hoor af en toe wat verholen of onverholen kritiek op het beleid van iemand die hier niet meer is, met name mijnheer Van Der Meiren.

Er is vanuit die fractie nooit meer lof geweest voor het beleid van die gedeputeerde dan van andere fracties. Gedane zaken hebben geen keer. We waren hier allemaal in deze raad toen we de beslissing over de verschuivingen genomen hebben.

Dank u.

De heer De Loor

Ik heb ook gezegd dat ik begrijp dat mijnheer Van Der Meiren zijn prioriteiten eigenlijk ergens anders lagen.

De heer gedeputeerde Vercamer

Dat had u toen moeten zeggen.

De heer De Loor

Ik heb dat 10 jaar lang gezegd.

De heer voorzitter

Dat is juist. Mijnheer Vercamer heeft gelijk. Er zijn zeer veel lovende woorden gekomen vanuit onze fractie. Velzeke werd telkenmale door mijnheer De Loor toegelicht en bevroegd. Dat moet u hem nageven.

Beiden hadden een zorgenkind: de gedeputeerde Ename en mijnheer De Loor Velzeke. En daar vonden ze elkaar.

DEBATTEN

BELEIDSNOTA P. 24-27: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG: HUIS ANTON VAN WILDERODE: TOEKOMSTVISIE (SUGGESTIE OMVORMING TOT LITERAIR CENTRUM)

Mevrouw Van Duyse

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
De provincie heeft destijds het geboortehuis Anton van Wilderode in Moerbeke-Waas aangekocht. Ik weet wel dat het niet altijd gemakkelijk is om snel hiervoor een bestemming te vinden, maar heeft men ondertussen al een toekomstvisie voor deze woning?

Ik wil wel een suggestie meegeven.

Waarom zou men daar voor het noorden van de provincie geen bescheiden literair centrum kunnen voorzien?

Ik weet dat men dat vroeger ook al even in overweging heeft genomen. Een soort schrijvershuis, met natuurlijk een zwaar accent op de dichter Anton van Wilderode.

Trouwens, in het noorden van de provincie zit veel schrijftalent bij elkaar. We denken maar aan Joris Van Parijs, die dit jaar de provinciale prijs voor Letterkunde heeft gewonnen, aan jeugdschrijver Dirk Bracke, schrijvers Frank Pollet en Bart Plouvier, enz. Zij willen daar misschien wel aan meewerken.

Deze bestemming kan ook gekoppeld worden aan het verhaal van Reynaert de Vos, onlosmakelijk verbonden met het Waasland, dit in samenwerking met het intergemeentelijk project of verband Land van Reynaert waar 10 gemeenten, ook grensoverschrijdend, samenwerken met als doel Reynaertactiviteiten op te zetten, te coördineren en te promoten.

Met zo een bestemming kan men gericht naar de scholen toe werken en educatieve projecten opzetten ten gunste van de literatuur in brede zin, want zo een centrum moet geen doods maar een levend gebeuren zijn naar de bevolking toe.

Ik weet het wel, alles kan niet ineens uitgewerkt worden. Maar ik zou aan de gedeputeerde willen vragen om deze suggesties mee in overweging te nemen en te onderzoeken bij het uitstippelen van een toekomstige bestemming van het Anton van Wilderodehuis.

Dank u.

BELEIDSNOTA P. 24-27: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG: BEHOUD VAN DE SPOORWEGWAGON OP DE HERDENKINGSSITE EXECUTIEOORD TE OOSTAKKER

Mevrouw Verhoeve

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
In de vorige legislatuur kwam ik reeds tussen in verband met de vraag rond het behoud van de deportatiewagon op de site van het executieoord te Oostakker.
Graag kom ik heel even terug op desbetreffende problematiek om nogmaals de aandacht van de deputatie te vestigen op een toch wel belangrijke historische oorlogs-erfgoedplaats.

In april 2007 werd binnen de provincie een werkvergadering gehouden waarin een werkgroep werd opgericht om het behoud en de ontsluiting van het executieoord van Oostakker te behartigen.

Ik geef eerst graag een heel kort historisch overzicht en nadien wil ik het even hebben over het luik 'ontsluiting'.

De geschiedenis over het ontstaan en de ontwikkeling van de huidige herdenkingsplaats leert ons dat de site eerst een Belgisch munitiedepot was waarvan een strook tijdens de Duitse bezetting gebruikt werd als executieplaats en collectieve begraafplek.

Na de tweede wereldoorlog werden de lijken van de geëxecuteerden ontgraven en verspreid naargelang de wensen van de nabestaanden.

Sommigen hebben hun laatste rustplaats op de Westerbegraafplaats in Gent gevonden.

Het executieterrein werd ingericht als herdenkingssite, een plaats van herdenking van de Belgische slachtoffers van het verzet tegen het nazisme in het algemeen. Die gedachte kreeg op het terrein onder verschillende vormen een symbolisch gestalte, zoals de asurnen van 15 in München onthoofde Belgische verzetslieden en een authentieke spoorwegwagon die voor deportatie werd gebruikt.

Wat het luik 'ontsluiting' betreft.

Dit wordt door het expertisecentrum van Ename behandeld. De werking kon nu maar pas beginnen daar de nodige kredieten nog niet goedgekeurd waren. Er dienen dus voorstellen geformuleerd om de site te ontsluiten.

Mijns inziens zou het wenselijk zijn de site te betrekken in bredere historische en geografische kaders zoals Adegem met de Canadese militaire begraafplaats, Vinkt met de burgerlijke en militaire herdenkingssite en Gent met de executieplaats 1914-1918.

De organisatie Westtoer werkt reeds aan de uitbouw van een thematische toeristische route die West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen en Zeeland bestrijkt en die betrekking heeft op de oorlogssites uit de Tweede Wereldoorlog. De site van Oostakker zou daar bijgevolg perfect kunnen bij aansluiten.

Er dient dan ook inhoudelijk een onderzoek te gebeuren, bijvoorbeeld naar de mogelijke doelpublieken en naar het opentrekken naar de bredere context van oorlog en vrede, dictatuur en democratie, zodat de site zich van een herdenkingsoord naar een bezinningsoord met eeuwig geldende waarde kan ontwikkelen.

De hele site is dan ook als cultureel erfgoed te beschouwen. Het behoud van de wagon op de herdenkingssite betekent duidelijk een meerwaarde.

Er zijn echter wel reeds belangrijke stappen in de goede richting gezet.

In de eerste plaats werd het meest dringende, namelijk de bescherming tegen de weersomstandigheden, alvast gerealiseerd. Er werd een rubberen dakbedekking geplaatst zodat verdere aftakeling door waterinsijpeling ernstig wordt afgeremd.

Blijft nu nog de definitieve beslissing hoe dit unieke stuk oorlogserfgoed voor de komende generaties kan worden bewaard.

Dit is dan ook de vraag die ik richt aan de deputatie.

Dank u.

BELEIDSNOTA P. 26: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG – CULTUURSPREIDING BEVORDEREN: DE UITLEENDIENSTEN IN GENT, SINT-NIKLAAS EN GERAARDSBERGEN

Mevrouw Peeters-Muyshondt

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

We zijn nu al twee uren over cultuur bezig en eigenlijk mag dat nog wat duren, want het is toch wel een heel belangrijk gegeven in onze maatschappij. Cultuur kan en mag niet ondergaan aan andere belangen.

In het algemeen beleidsprogramma 2007-2012 'Provincie Oost-Vlaanderen: Voor ieder van ons' staat inzake cultuur onder meer: "We moeten er ook mee voor zorgen dat de prijs voor cultuurparticipatie laag blijft, en we moeten activiteiten door en voor specifieke doelgroepen ondersteunen, zodat iedereen, ongeacht zijn maatschappelijke positie, gelijke kansen krijgt op een laagdrempelige cultuurdeelname".

Cultuur is een brede waaier, met tal van mogelijkheden, voor een breed publiek.

Onze bekommernis gaat in dit geval uit naar de provinciale uitleendienst voor audiovisueel materiaal, met vestigingen in Sint-Niklaas, Gent en Geraardsbergen.

Sinds de oprichting van deze laatste uitleenpost op 15 september 2006 stegen de tarieven, die nochtans nog maar waren ingevoerd sedert april van hetzelfde jaar.

De voornaamste reden voor deze stijging – invoer van huurgeld – was om te investeren in nieuw materiaal en om het beter te kunnen ververdelen. Want, zo stelde men, door de invoering van het huurgeld vragen verenigingen minder materiaal aan en komt er meer materiaal vrij voor anderen.

DEBATTEN

Om de huurgelden correct te innen werd een kassasysteem in gebruik genomen. Voor 2008 wordt een stijging van de ontvangsten uit huurgelden verwacht van 87 036,57 EUR in 2006 naar 125 000 EUR in 2007, naar 136 000 EUR in 2008.

We hebben dan ook enkele vragen hieromtrent, waarop we graag een antwoord kregen:

- kunnen deze meerinkomsten ervoor zorgen dat gewerkt kan worden met sociale tarieven?
- wordt er werk gemaakt van een bijdrage van de omliggende gemeenten die van deze uitleenposten dankbaar gebruik maken en ervoor zorgen dat zij zelf niet moeten voorzien in dergelijke uitleendienst?
- wat zijn de conclusies betreffende de regionale spreiding van de gebruikers en het soort gebruikers van de uitleendienst?
- welke wijzigingen werden hierbij waargenomen sinds de oprichting van de uitleenpost in Geraardsbergen?
- hoe evolueerde de voorbije jaren het percentage aanvragen waarop niet kon worden ingegaan wegens niet meer beschikbaar omdat het door anderen reeds gereserveerd was?

Een teer punt blijft het uitlenen van materiaal dat niet blijkt te werken.

De standaardcontrole laat blijkbaar niet toe om alles in detail te testen bij het binnenkomen van het materiaal.

In welke mate kan aan dit probleem tegemoet gekomen worden?

De vraag vanuit het socio-culturele werkveld naar bredere openingsuren blijft nog steeds bestaan.

In welke mate wil men hieraan tegemoet gekomen?

Inzake de vervanging van verouderd of versleten materiaal en de aankoop van nieuw materiaal, waarnaar een grote vraag bestaat, is een budget van 100 000 EUR voor 2008 voorzien. Na de vermindering van 151 959,58 EUR in 2006 naar 123 259 EUR in 2007 is dit opnieuw een ernstige daling. Daarenboven zal dit budget in 2008 voor het grootste gedeelte gaan naar de aankoop van brandvertragende doeken, zodat nog weinig ruimte bestaat voor ander materiaal zoals veiligheidsmateriaal, hetgeen nochtans door het jeugdwerk wordt gevraagd.

Hoe kan aan dit probleem tegemoet gekomen worden?

Dank u.

BELEIDSNOTA P. 27: 2.10 CULTUUR EN MONUMENTENZORG – OPENBARE BIBLIOTHEEKWERKING: ALGEMENE TUSSENKOMST

Mevrouw De Gussem

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Wie regelmatig een openbare bibliotheek bezoekt, weet dat er vaak lange rijen wachtenden zijn om het uit te lenen materiaal te laten inbrengen.

In de bibliotheek van Zottegem werd, mede door een financiële ondersteuning van de provincie Oost-Vlaanderen, de zelfuitleenbalie geïnstalleerd.

Dit RFID-systeem blijkt een succes te zijn.

De leners kunnen niet alleen vlot bediend geraken, maar er komt op die manier personeel vrij voor ondersteuning van het publiek. Met hetzelfde volume aan personeel blijken zelfs meer openingsuren mogelijk te zijn.

Nieuwe bibliotheken willen nu ook dit systeem implementeren. Het vraagt echter een enorme investering in middelen - aankoop van soft- en hardware – en aan tijd – alle boeken en audiovisuele middelen moeten uitleenklaar gemaakt worden. Daarnaast beschikken de bibliotheken niet altijd over de nodige knowhow. Er zijn immers meerdere systemen voorhanden.

De mogelijkheid bestaat om via projectsubsidies de bibliotheken financieel tegemoet te komen.

Op welke manier wil Oost-Vlaanderen dit project stimuleren en de geïnteresseerde bibliotheken ondersteunen?

Dank u.

BUDGET P. 326 EN 336: G.U. 772 02/640 12 EN G.U. 774 02/640 02: MUZIEK - SUBSIDIE AAN DE VZW FESTIVAL VAN VLAANDEREN, GENT EN HISTORISCHE STEDEN EN MULTIMEDIA – SUBSIDIE AAN DE VZW INTERNATIONAAL FILMFESTIVAL VAN VLAANDEREN GENT: PLEIDOOI OM DEZE ORGANISATIE VERDER TE ONDERSTEUNEN EN OM DE SUBSIDIE OP TERMIJN TE VERHOGEN

De heer Blommaert

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Eigenlijk is mijn tussenkomst een beetje overruled door mijn fractievoorzitter Johan Beke en gedeeltelijk ook door de tussenkomst van collega Franck, maar toch.

Het Festival van Vlaanderen en het Filmfestival zijn zonder twijfel onze belangrijke culturele ambassadeurs. Ook de voorbije maanden waren wij er getuige van en ongetwijfeld geven zij ook aan onze provincie deze belangrijke return.

Graag houd ik een pleidooi om deze organisaties verder nog meer te ondersteunen en de subsidies op termijn zelfs op te trekken.

Dank u.

BUDGET P. 326 EN 336: G.U. 772 02/640 12 EN G.U. 774 02/640 02: MUZIEK - SUBSIDIE AAN DE VZW FESTIVAL VAN VLAANDEREN, GENT EN HISTORISCHE STEDEN EN MULTIMEDIA – SUBSIDIE AAN DE VZW INTERNATIONAAL FILMFESTIVAL VAN VLAANDEREN GENT: DE SAMENWERKINGSOVEREENKOMSTEN MET CULTUURPARTNERS, DE KONINKLIJKE ACADEMIE VOOR NEDERLANDSE TAAL- EN LETTERKUNDE E.A.

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Ik wens met mijn tussenkomst nog even terug te komen op mijn algemene beleidstussenkomst omdat ik daarin toch een aantal zaken heb aangehaald in verband met het cultuurbeleid.

Eerst en vooral heb ik een bemerking gemaakt in verband met de culturele ambassadeurs. Die namen zijn al een aantal keren gevallen, maar ik verwijs concreet naar de overeenkomst die in 2001 werd gemaakt. Het leek mij een zinvolle overeenkomst, alleen liep die maar tot 2006.

Wij zijn nu bezig met de bespreking van het budget 2008.

Ofwel zegt men dat een dergelijke overeenkomst achterhaald is en dat men op een andere manier gaat samenwerken, maar een dergelijke overeenkomst vraagt toch een aantal engagementen van de betrokken cultuurpartners.

Het lijkt mij toch een geschikt middel om daar in de toekomst ook mee te werken en om daar toch een concrete invulling aan te geven.

Nu is dat eerder een vaag verhaal geworden.

Of bouwen wij verder op een aantal engagementen die toen nog golden?

Dan lijkt het mij logisch dat we die opnieuw in de kijker stellen.

Verder had ik het in mijn tussenkomst ook over de Koninklijke Academie voor Nederlandse Taal- en Letterkunde.

Graag had ik wat informatie over de stand van zaken. In hoeverre is de provincie daar nog bij betrokken?

In het verleden – op initiatief van fractieleider Liebaut – werd hier een motie gestemd waarin wij gepleit hebben voor het behoud van de academie in Gent als van het gebouw.

Ondertussen is er ook een resolutie in het Vlaamse parlement gestemd waar duidelijk werd verwezen naar de rol die de provincie Oost-Vlaanderen inzake het overleg rond de huisvesting van het Gentse KANTL zou spelen.

Ondertussen hebben wij daar niets meer van gehoord. De academie is daar nog steeds gevestigd. Maar uit een gesprek met die mensen blijkt dat die toekomst nog altijd onzeker is.

In hoeverre speelt de provincie daar nog een rol?

DEBATTEN

Een derde bemerking – en dit is ook al door een collega van CD&V aangehaald – betreft de site Anton van Wilderode.

Los van de mogelijke visie rond de verdere ontwikkeling had ik graag vernomen waarom men bij een ontmoeting in de ronde van Oost-Vlaanderen op 21 september aan de gemeente Moerbeke in extremis het punt 'bestemming van de site' van de agenda heeft gehaald.

Ik was een beetje verwonderd dat men het punt van de agenda heeft gehaald, daar waar er nog altijd veel vraagtekens zijn.

Wat is daarvan de reden? Is er binnen de deputatie nog altijd geen gemeenschappelijk standpunt? Was men niet bereid om op dat moment van gedachten te wisselen?

Ik vond dat toch een gemiste kans.

En tot slot een bemerking in verband met het budget voor het herstellen van niet beschermd kerken en pastorieën.

In 2008 is daarvoor 100 000 EUR voorzien.

Gaat die 100 000 EUR concreet gebruikt worden om in het verleden de reeds beloofde engagementen toch nog te honoreren, die zogenaamde principiële belofte? Of is er toch nog enige budgettaire ruimte om bijkomende projecten rond niet-beschermd kerken en pastorieën alsnog te financieren?

Dank u.

EINDE VAN DE ZITTING